

A. Gr. a.

1771

July 20th 1877

(Orpheus)

Wiel

1689 2

OBSERVATIONES
IN ORPHEI ARGONAUTICA.

SCRIPSIT

GUIL. WIEL,
PHIL. DR.

BONNAE,
VENDITUR APUD HABICTIUM.

FORMIS I. F. CARTHAUSII.

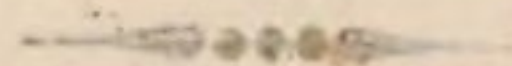
MDCCCLIII.

131.0.

OBSEKATIONES

IN ORPHETI ARGONAUTICA.

SCHISTIS

ROMAN.

LENDITER ALUD HABETUM.

FORMIS T. F. CARLHANSII.

MDCCCLII.

Hermannus olim Coluthum emendatorum cum artibus
cum cum medicorum arte acuta et facie composuerit, et
re nihil eas inter se differre dicit, quod, nec utrumque
sit nobis facile et ignobilis, divites et pauperes, quicumque
quicumque et possimum curare: ita etiam erit, quodque
non grave opusculum ire, non qui sit quod curare
sed ab opibus sit indigens quatuor. Et hoc quidem ego

PATRI CARISSIMO.

Magis enim quam Coluthus, cui emendandi opera adhibetur,
solum sicut ille vel misericordia dignus videatur, vel ut in
opibus experimentum facere liceat.

Et exant plurima, praesertim illi tam facili, cum gratia
magis etiam acuta, sed principis eruditionis tamquam ex
erat. Quod cum Hermannus tamquam, ipsius medicorum artis
magis recessus petens certiorque indicandi viam se du
cem praebere, feliciter composuisset et unum illam de poena
arbitrari opinionum diversitatem ad certam normam redu
cere, sed illam non potuit, quia, falsis de fabulis rationibus
indignitate opinionum expulsi, veneranda, qua tunc apud
magis dicitur, eximiamque pariter excideret negligentia
magis dicitur. Neque tamen nimis incuit diu, sed quam in
let, quod peris carmina vetustatis dignitatem eandem et
magis merito amant, cum ipso ab illa parte sibi vni
versis. Nam magis monumentum eorum studi esse cense
bit, quod philosophia in deos pietatem ex animis hominum ever
tere magis Christianis iam efflorescentibus, antiquarum et

PATRI GARISIMO.

Hermannus olim Coluthum emendaturus cum artem criticam cum medicorum arte acute et facete compararet, hac etiam re nihil eas inter se differre dicit, quod, sicut medici officium sit, nobiles iuxta et ignobiles, divites et pauperes, optimum quemque et pessimum curare: ita etiam critici, quoque vocetur, non gravate opitulatum ire, nec qui sit quem curare iubeatur, sed an opis sit indigens quaerere. Et hac quidem ego quoque excusatione indigeo, Argonautica quae Orphei nomen prae se ferunt, emendaturus, si possim; quorum scriptor etiamsi non dignior sit, quam Coluthus, cui emendandi opera adhibeatur, saltem sicut ille vel misericordia dignus videtur, vel ut in vili capite experimenta facere licet.

Et exstant plurima, praesertim illa tum facta, cum gravissimi de eius aetate inter principes criticorum tumultus exorti erant. Quos cum Hermannus tandem, ipsius metricae artis reconditos recessus patefaciens certiorisque iudicandi viae se ducem praebens, feliciter composuisset et miram illam ac paene arbitrariam opinionum diversitatem ad certam normam reduxisset, fieri etiam non potuit, quin, falsis de fabulosa carminis antiquitate opinionibus expulsis, venerabunda, qua tunc apud multos florebat, existimatione paulatim excideret neglectumque exinde iaceret. Neque tamen nimis iacuit diu; sed quam inter epicae poesis carmina vetustatis dignitatem quandam et auctoritatem merito amisit, eam ipsam ab alia parte sibi vindicavit. Nam insigne monumentum eorum studii esse censetur, qui, philosophia in deos pietatem ex animis hominum evergente atque Christiana fide iam efflorescente, antiquarum reli-

gionum mysteria vario modo commendare et restituere tentarent. Atque cum hac demum ratione de universa carminis indole et loco et aestimatione, quam in historia litterarum graecarum sibi postulet, recte iudicare liceat, nunc illud potissimum desiderari dicit Bernhardius, ut singula quaeque, quae ad scriptoris illud consilium et finem pertineant, momenta accurate percenseantur atque illustrentur, tum ut textus denuo recensatur. Cuius disquisitionis priori parti quae inest obscuritas, in eam nunc me implicare cum neque velim, neque si vellem, possem: alteram ita tractandam mihi proposui, ut corruptissimos aliquot locos, de quibus certius aliquid quam adhuc factum esset, statui posse videretur, vel corrigendos vel interpretandos mihi seligerem.

Atque in emendando hoc ab integritatis laude remotissimo carmine illud inprimis tenendum est, exemplaria manuscripta ex uno omnia originem duxisse. Cuius rei certissima sunt indicia; in quibus numerandae sunt cum communes illae narrationis, sententiarum singularumque litterarum lacunae, atque insignium vitiorum ingens per omnes codices aequae diffusa multitudo, tum praesertim magnus eorum locorum numerus, ubi eius, qui primum codicem scripsit, oculis errantibus versuum vel exitus vel aliae particulae ex alio versu in alium translatae sunt, unde in ceteros libros commigrarunt. Sufficiet, e multis, quae huc pertinent, ea potissimum indicare, quibus res facillime videtur illustrari posse. Primum autem huc referendae sunt lacunae post v. 93, 225, 605, 1235, 1274, 1325; deinde versuum verborumque transpositiones, velut in v. 235, 762, 723, 742, 1114, 1256; postremo eorum versuum multitudo, qui insigni aliquo mendo foedati sunt, ut v. 16, 24, 29, 56, 72, 85, 124, 139, 140, 180, 198, 262, 287, 317, 349, 362, 405, 418, 445, 583, 585, 659, 676, 687, 726, 744, 745, 747, 751, 757, 813, 819, 889, 919, 925, 930, 966, 973, 1068, 1115, 1122. Nec illud quidquam obstat, quod plurimi sunt loci, de quorum scriptura codices aliquantum inter se dissentiunt; in his enim pauca tantum verae discrepantiae exempla

reperias; multa vero in librariorum solo errore, multa in conjectura posita, longe denique plurima e primi libri manuscripti misera condicione repetenda esse facile perspicitur. Hic enim, qui reliquorum familiam duxit, vario modo mendis et lacunis foedatus erat et idem fortasse fuit, de quo Lascaris, Argonauticorum editionem paraturus, haec scribit: *Τὰ δὲ τοῦ Ὀρφέως* (de Argonauticis autem loquitur) *διὰ τὴν πολυτείαν καὶ τὴν δυστυχίαν γέροντος τοσοῦτον ἡφάνισται, ὥστε μόλις εὐρίσκεισθαι ὀλίγα τινα, καὶ ταῦτα διεφθαρμένα καὶ ἀνεξήγητα. Ταῦτα γὰρ ἐν τῇ πόλει τῇ Μεδιολάνῳ εὔρον, ἔγραψά τε, καὶ τοῖς ἄλλοις κοινωρήσας καὶ διδάξας, οὐδὲ δύναμαι εὐρεῖν, οἷς παρόντα διορθώσαιμι ἐν πολλοῖς ἀμυγίβοις ὄντα.* Inde factum est, ut quae corrupta vel evanida non amplius probe legi possent, ab illis, qui transcriberent codicem, multifariam ex opinionum auctoritate aut emendarentur aut depravarentur, quod tamen vix a graece doctis factum esse docet maxima vel levissimorum vitiorum copia per omnes libros aequae disseminata.

Certius autem de codicum origine et auctoritate iudicium ferre licebit e consideratione eorum, quae quisque propria habet et singularia. Praecipuum in his locum tenent lacunae, de quibus sic statuendum videtur. Desiderantur in omnibus libris unus aut aliquot versus post v. 93, 225, 605, 1235, 1274, 1325; optimi autem et antiquissimi codices Ruhn. Voss. et Vindob. cum tres praebeant versus, qui desunt in ceteris, ex hoc primum illud recte videtur colligi posse, ex uno codice derivatos quidem esse omnes, at tempore diverso; apparet enim, eos codices, qui omittunt tres illos versus, quos in optimis libris legimus, tum demum exaratos esse, cum primarius codex magis etiam laceratus erat. Deinde ex iisdem tribus versibus hoc quoque, quod non minus in hac quaestione grave videtur, perspicuum fit, codices Ruhn. Voss. et Vindob. non alium ex alio, sed omnes pro se quemque e primo illo libro fluxisse; versus enim 51, qui est in cod. Ruhn. et Voss., deest in Vindobonensi; versum autem 96, qui est in Ruhn. et Vindobonensi, praetermittit Vossianus; illos denique, qui

desunt in Ruhnkeniano (1008, 1009), habent Voss. et Vindobonensis, ut, cum singuli codices habeant aliquid, quod deest in ceteris, hoc quidem certissimum esse videatur, eos non derivari potuisse ex illis libris, qui non habebant, quod habent ipsi, sed singulos potius ex eodem codice descriptos esse. Neque enim eiusmodi sunt illi versus, ut librariis originem debere videri possint, nam exceptis v. 1008, 1009, quorum omissionem in solo librarii errore positam esse demonstravit Hermannus, ceteri ad sententiam absolvendam prorsus necessarii sunt. Sed exstant iidem 51 et 96 in Augustano codice utroque, ab eadem manu eaque recentissima scripto; quos versus cum eo tempore, quo scripti sunt illi codices, in primo libro non amplius existisse probabile sit, cum antiquiores, quam illi, codd. Parisiensis, Vratislaviensis et Ascevirianus, quos et ipsos e primario libro originem habere verisimile est, eos omittant, inde non improbabiler videtur colligi, Augustanos codd. non e primo libro ortos esse, sed ex eo, quocum saepissime consentiunt, qui est Ruhnkenianus. Praeterea illud etiam e lacunarum ratione perspicuum fit, recentiorum codd. familiam, quae constat e Parisieni, Vratislaviensi et Asceviriano e cod. Ruhnk. describi non potuisse; habent enim versus 1008 et 1009, quos hic omittit, neque e libro Vossiano aut Vindobonensi originem eos duxisse ullo modo probabile videtur. Cuius rei levissimum quidem argumentum est, quod illi omittunt aliquot versus, qui exstant in his; id enim errore fieri potuit; sed tanta est inter eos ac tam perpetua dissensio, ut cum antiquiores illi Voss. Vind. Ruhnk. plerumque in vera lectione consentiant, hi fere falsam uno consensu exhibeant; praeterquam quod habent illi singularia quaedam, quae ab his qui describerent codices, praetermitti vix potuerunt. Satis erit, e multis quae huc spectant pauca apposuisse, quae illud quoque, quod supra dixi, antiquos codices non alium ex alio fluxisse, planius declarabunt. Talia autem sunt in v. 31, 66, 74, 108, 119, 136, 149, 194, 235, 250, 266, 277, 297, 420, 478, 587, 562, 564, 650, 551, 677, 710, 750, 796, 863, 869, 877,

881, 989, 1124, 1150, 1151, 1188, 1206, quae exempla si quis vellet in magnum numerum accumulare posset. Restat igitur hoc unum, ut recentiores etiam codices ex eodem libro atque antiquorum familiam originem duxisse statuamus. Quod cum omnia suadeant, tum nihil obstant neque lacunae, neque plurimorum locorum ab antiquis dissensio, cum primarius codex interea magis etiam corruptus in librariis emendandi studium facile excitaret. Antiqua autem manuscripta sicut singula e codice illo fluxisse probabile est, ita e recentiorum familia unus tantum liber ex eo descriptus ceterisque fundamento fuisse videtur. Consentunt enim plerumque vel in levissimis vitiis atque talibus praesertim, quae cum in primo codice non exstitisse ex antiquorum lectione facile perspiciatur, in librarii vel errore vel falsa correctione posita esse apparet. Rem absolvam uno eoque luculentissimo exemplo. Constat librarios pronominis *oī* quae esset ratio ignorantes, saepissime eam vocem vario modo vel expulisse vel immutasse, nunc aliud pronomen, nunc particulam substituentes; legitur autem illud pronomen in hoc carmine sexaginta fere locis; quorum in quadraginta cum omnes codices consentiant, viginti qui supersunt, sola antiquorum familia exhibet; cf. 285, 293, 301, 396, 532, 536, 678, 737, 764, 776, 839, 841, 892, 1029, 1031, 1038, 1107, 1206, 1214, 1262, quae exempla cum desint omnia in recentioribus neque tamen unquam fere acciderit, ut librarii eam voculam ultro in textum inferrent, ex eo recte colligi poterit, primum quidem exstitisse illa pronominis *oī* exempla in primario codice et recte propagata esse ab antiquis libris, deinde perperam illa a recentiore librario, sive quod non amplius legi potuerunt, sive quod offensione non carere videbantur, demutata esse. His iam satis apparere arbitror, recentiora manuscripta non singula ex uno, sed aliud ex alio originem duxisse; aliter autem quomodo mirus ille consensus et in hac re et in plurimis aliis explicari possit, non video. Iam si quaeras, quis e recentioribus codicibus e primario libro descriptus sit, difficile fuerit, certi aliquid de hac re statuere. De aetate co-

dicum parum constat; neque lectiones quas praebent, eiusmodi sunt, unde facile aliquid eruere possis, nisi quod Vratisl. saepius quam ceteri verum aut exhibet aut propius a vero abest. His positis, apparet neque ad numerum codicum, quos ex uno omnes originem duxisse certum sit, neque ad solam vetustiorum librorum auctoritatem operam criticam dirigendam esse; facile enim fieri poterat, ut novissima etiam manuscripta interdum ad primarii codicis imaginem propius accederent; certissima igitur iudicii praesidia e sententiae concinnitate et e certis grammaticae et metricae legibus quaerenda erunt, ita tamen, ut cum Hermanno audacia potius quam timiditas in corrigendo corruptissimo hoc opere commendanda sit, et Gesneri aliorumque nimiam in emendando anxietatem sequi vix quisquam velit. Neque tamen Hermanni, qui angustos hos emendandi fines transgressus praeclare et ingeniose ut solebat, restituit plurima, ipsa audacia effecit, ut non supersint multa, quae etiam nunc emendari posse videantur.

Quod ne quis putet temere esse a me dictum neve laesae maiestatis me coarguat, iam neglecto versuum ordine primum corruptissimos eosdemque incommodissimam curationem perpressos recenseam. Quorum in numero cum vitiorum et remediorum quae adhibuerunt varietate, tum quod eadem ratione facile persanari posse videntur, duo potissimum loci insignes sunt, quorum alter est de Macrobiis, vulgo sic scriptus:

v. 1110. αὐτὰρ ἐπεὶ ἕκτη φασίμβροτος ἤλυθεν ἡώς,
ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλούσιον ἐξικόμεσθα
Μακροβίων, οἳ δὴ πολέας ζώουσ' ἐνιαυτούς,
δώδεκα, χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετηρέων,
πληθοῦσιν μηνῶν, χαλεπῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων.

1115. αὐτὰρ ἐπὴν μὲν ὁ σὺ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
ὑπὸ γλυκερῷ θανάτῳ μάρπτουσι τελευτήν.
οἳ δ' ἄρα τοῖσι μέλει βίος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φέρβα νέμονται,
ἔρση ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῶν πότον ἐξαρόντες,

1120. πάντες ὁμῶς στήλβοντες ὅμη λαικήν ἐρατὴν ἤν.
 μελιχίη δέ τοι αὖν ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσε γαλήνη
 παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν, ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοις
 αἰσιμαῖα τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.

Et primum quidem, ut de gravissima, quae his inest, offensione incipiam, in versu 1122 verba ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ νόοις, cum grammaticam non minus quam epicam dicendi rationem maxime turbent neque statim quod apte substituat, occurrat, depravatione haud levi laborare consentiunt omnes, ita vero antiquam lectionem reducere studuerunt, ut ne unus quidem sit, qui sibi aut aliis vel interpretando vel emendando prorsus satisfacisse videatur. Gesnerus, quae fuit modestia in emendando et vel ad levem coniecturam tremulus, interpretando plerumque res vel impeditissimas expedire tentabat. Itaque interpretatus est sic: „In oculis inest serenitas filiis ac parentibus, in mente atque animo est, iusta facere, prudentia eloqui.“ Qua interpretatione, quid sentiret, satis aperuit. Scilicet supplendum esse putavit νεῦσε e sententia praecedente. Attamen, si concedas, quod potuisse quidem fieri non negare possis, factum esse hoc loco vel propterea verisimile non videtur quod ea ratio ab uberiore epicorum dicendi genere aliquantum abhorret; desideras certe copulativam particulam, quae sic deesse hoc loco nullo modo poterit; deinde pro barbaro illo ἠδὲ νόοις coniecit νόοις, quod tamen in eo sensu, quem hic locus postulat, Graecis auribus inauditum paene ac philosophorum potius quam epicorum fuit. Ruhnkenius pro νεῦσε proposuit ἦ ε, ita quidem, ut maiore distinctione post γαλήνη posita, παίδεσιν ἠδὲ τοκεῦσιν ad ea quae subsequuntur referantur et cum Gesnero ad verba illa intelligatur vel e priore sensu repetatur ἦ. Quae emendandi via cum sententiam efficiat haud paulo duriorum quam quod Gesnerus proposuit, tum iure suo aliquis quaerat, quamobcausam Ruhnkenius talem mutationem fecerit, quae prorsus nihil proficeret; nam non solum eodem iure, quo ἦ, etiam νεῦσε intelligas, sed maiore etiam iure, quippe quod epicorum consuetudini magis aptum est. Facillimam rationem am-

plexus est Schneiderus: verba ἐπὶ φρεσὶν ἡδὲ νόοιο ut spuria un-
cis inclusit, coniectura locum non tentavit. Tentavit Herman-
nus emendatione primo quidem adspectu satis verisimili: ἐπεὶ
φρεσὶν οἶδαν ἐοῖσιν. Neque tamen non sua habet haec quoque
ratio incommoda. Atque ut exordiar ab eo quod gravissimum
est, Alexandrinum illud οἶδαν poetae inferri non debuit. Quan-
quam non ignoro, in hoc carmine eiusdem dialecti tres formu-
las inveniri εἶδα, ἔπεσαν, ἐσέδραχα, vv. 119, 133, 523, tamen
haec ipsa quae inconsulto poetae antiquitatis studioso excidisse
videntur, cum probent quam diligenter talia evitaverit, tum haud
obscurum de origine carminis argumentum habentur. Praeterea
pro ἐοῖσιν scribendum erat ἐῖσιν. Quo accedat alia ratio, quae
si graviorum auxilio careret, nullam haberet auctoritatem, con-
iuncta vero cum illis haud spernenda videtur. Nam ipsum illud
ἐπεὶ et nexus causalis, qui eo significatur, licet hunc versum
et sequentem commode coniungat, habet tamen nescio quid non
inepti sed importuni. Non id contendo, ea quae per ἐπεὶ in-
troducuntur, a prima sententia ita esse diversa, ut non queat,
si opus sit, causa inde deduci, immo saepissime frontis sere-
nitas in animi tranquillitate recte ponitur; sed epicae poesis
scriptores tales qualis haec est, descriptiones ita fere instituunt
ut multas ad eandem rem spectantes sententias, licet temporis,
causae, condicionis aliarumve rationum insit vis, sola particula
copulativa inter se coniungant, quo nascitur ingenua quaedam et
epico carmini aptissima simplicitas.

Hactenus de coniectura Hermanni. Iam eo perveni, ut si
quid ipse mihi excogitasse videor, quod probabilius sit, pro-
ferre liceat. Non mirum esset profecto, si eiiciendi consilium
in mentem venisset versum, in quo tam frustra elaboratum est;
sed id quoque displicuit, non quo esset ita necessarius, ut si
non exstaret, lacuna statuenda esset, immo eo expulso omnem
difficultatem pelleres; sed quoniam exstat, aegre illo careas,
quod quae eo continentur, cum nova tum aliquanti in ea re sunt
momenti. Novam igitur coniecturam tentaturus, eam invenisse
mihi videor, qua hic locus et lenissime et certissime sanatur.

Una enim littera mutata piis quae disiectae erant a librariis, denuo coniunctis, habemus *ἐϋφροσύνη* δὲ νόσις, quod adeo ab omni parte huic loco aptum est, ut vix aut aliud requiras aut quod melius sit inventurum te esse speres. Quae coniectura cum tam lenem mutationem requirat, tum ab ipsius sententiae necessitate quadam ita commendari videtur, ut deesse paene putares aliquid si illa *ἐϋφροσύνης* notio, quae in Macrobiorum descriptione paene necessario in mente poetae excitari debuit, deesset. Neque desunt exempla luculentissima, e quibus pauca afferre liceat; in Certamine Hesiodi et Homeri quaerit ille:

Εἰπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ομηρε,
τί θνητοῖσιν ἄριστον οἶεαι ἐν φρεσὶν εἶναι;

Tum hic *ὁππότεν ἐϋφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα.*

In hymno Hom. εἰς τὴν Μητέρα Πάντων poeta felicem hominum condicionem sic describit:

αὐτοὶ δ' ἐννομήσει πόλιν κατὰ καλλιγύναικα
κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ
παῖδες δ' ἐϋφροσύνη νεοθελῆει κυδιόωσιν.

cf. Odyss. ι, 6, ξ, 156 v. 8.

Eadem emendatio adhibenda esse videtur versui 1303:

Φαίηκες τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύνησι θέμιστας;
Ἀλκίνοος κραίνεσκε δικάϊοτατος βασιλῆων.

Inepte dici *ἐφημοσύνησι θέμιστας* *κραίνειν* exposuit Hermannus. Nam quae est huius vocis origo ab *ἐφίημι*, significat iussus, imperium, lex, idem igitur, quod *θέμιστας*. Facius in epist. crit. ad Harlesium legendum proponit *ἐφημοσύνησι Θέμιστος*, quod reiecit Hermannus. Et recte quidem, cum nimis usitata sint *θέμιστας*, *δίκας*, *σκήπτρα* *κραίνειν*, quam ut in his vitium quaeri debuerit. Ipse coniecit et in textum recepit *ἰδομοσύνησι*, afferens versum 612:

ξέσσε δ' ἐπισταμένως βρέτας ἱερὸν ἰδομοσύνησιν,

sed quod hic de artifice, qui effigiem sacram arte et peritia formavit, aptissime dicitur, idem de iustissimo rege dictum languidum et exile fit. Hermannus ipse hoc sensit, cum po-

stea ἐπιφροσύνησι proponeret; quod quamvis probabile sit, tamen ut εὐφροσύνησι praeferamus suadent et sensus et loci Homericum. Cum enim multi apud epicorum loci huic simillimi inveniantur, quibus regum non tam prudentia et calliditas quaedam regendi, quam benevolentia et paterna cura laudantur, tum Alcinoi praecipue apud populum ea floruisse ex Homero constat; cf. Odyss. η, 10, 71.

Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὐνεκα πᾶσαν
Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἄκουεν.

Sed ut redeamus, unde defleximus, in illa de Macrobiis narratione impeditissimi versus 1112—1114 variam excitarunt offensionem. Et Schneiderus quidem inepte dici putat, Macrobios multos vivere annos, deinde aevum eorum numero mensium definiri eosque menses fieri annuos; itaque verba

δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων
π. ηθοίσης μηνῆς

uncis inclusit; Heynius eadem ratione adductus, deleri volebat versus 1113 et 1114; Hermannus denique nihil inepti videt, nisi menses centenis annis constantes et eiiciendi rationem recte improbens, coniectura locum tentavit. Itaque scripsit

καὶ ἐποτρύνει τὴν ἡλικίαν, quod tamen a poeta profectum esse neque per se verisimile est, nec ratione quam affert longe repetita satis firmari videtur. Putat enim poetam antiquitatis captatorem eorum opinionem, qui ex Odyss. λ, 247 Homerum decem mensibus annum spatium definisse sibi persuaderent, secutum, recte χιλιάδας μηνῶν appellasse ἑκατονταετήρων. Quo posito, vixissent illi mille ducentos annos. Neque

tamen video, quaenam causa poetam commovere potuerit, ut a communi illo et constante poetarum usu, quo pleno numero vel millenario vel centenario in talibus uti solent, deflecteret, praesertim si Pindari et Simonidis χιλιετείς Ὑπερβόρεοι, quos Schneiderus probante Hermannō affert, in memoria habuit. Quare sic potius scripsisse putandus esset poeta:

Ἡ δέκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρους.

Neque tamen mutatione videtur opus esse, nam δώδεκα

χιλ' ἰαδες μηνῶν mille annorum spatium implent; *ἐκατονταετήρων* autem ad *μηνῶν* appositum tantum abest, ut mutandum sit, ut immo huic poetae mirificarum rerum ac fabulosa-
rum studioso praecipue conveniat; sicut enim multa in hoc carmine reperias, quae si ad rationem revocaveris, inepta videantur; sin ad sensum, haud incommode inventa: ita mira haec mensium productio quanquam non magis ratione perspicitur, quam quomodo Iuppiter noctem illam, qua Herculem genuit, in triplum extendere potuerit, tamen neque a re aliena est, neque ab ingenio et consilio poetae, qui cum non satis haberet dixisse Macrobios mille annos vivere, hos ipsos annos, quo res mirabilior evaderet, in immensum temporis spatium produxit.

Ad eandem fortasse rationem spectat illud, quod legitur in Soph. Antig. 570 B:

τῶν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατάσχει,
τὰν οὐδ' ὕπνος αἰρεῖ ποθ' ὁ παντογῆρος,
οὔτε θεῶν ἀκάρματοι μῆνες.

Quod nescio an minus recte interpretatus sit Erfurdtius sic: „θεῶν μῆνες sunt menses, qui deorum sub imperio advehuntur ac decurrunt“; nam praeterquam quod tempus non sub omnium deorum imperio volvi fingitur ab antiquis, languet etiam ista sententia quam maxime et habet nescio quid inepti; Te, Iuppiter, non atterunt menses, qui sub deorum imperio sunt; crederes enim, Iovem ipsum non inter deos esse. Quapropter ea verba sic potius explicanda esse existimo: indefessi, id est inexhausti temporis apud deos menses, quo aevum aeternum poeta adumbrare voluisse videtur. Cf. Aesch. Suppl. 583:

Ζεὺς αἰῶνος κρέων ἀπαύστου.

Commendatur haec interpretatio mea loco Apoll. Rhod. IV, 1656:

Κέκλυτέ μεν· μούνη γὰρ οἶομαι ἴμμι δαμάσσειν
ἄνδρα τόν, ὅστις ἥδ' ἐστί, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει
ὄν δέμας, ὅπποτε μή οἱ ἐπ' ἀκάρματος πέλοι αἰών.

Simili modo in Hymno Orph. XI, 14: *πληθοῦς ἡσυχίας* cum commodo sensu prorsus destituta sint, miror a nullo adhuc coniectura tentata esse. Neque tamen dubium est, unde corruptelam traxerint; nam quod huius carminis integritati prae- eipue obfuit, ut describentium oculi ad versum vel anteceden- tem vel subsequentem saepissime aberrarent, id huic quoque loco accidisse apparet. Emendationis autem egregium adiu- mentum nascitur ex accurata huius loci comparatione cum Hesiodi narratione de aureo hominum genere, ad quam quin Argonauticorum scriptor suam de Macrobiis imaginem adum- braverit, dubitari vix potest. Nam et eodem ordine et iisdem aliquoties verbis usus, omnes quae ibi leguntur sententias ita imitatione expressit, ut eas vel amplificaret vel vario modo pro consilio suo adornaret. Hesiodi autem verba sunt haec:

ὥστε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφιν ἄτερ τε πόων καὶ οἷζυος· οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
τέροντι ἐν θαλάσῃ κακῶν ἔκτοσθεν ἅπαντων.
θρήσκον δ' ὥς ὕπνω δεδμημένοι· ἔσθλα δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρος
ἀντομάτη, πολλὸν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθέλημοι
ῥαυχοὶ ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσιν.

Comparanti autem unum praecipue deesse apparebit, quod apud Hesiodum sic legimus:

οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι.

Id tamen eo minus abesse poterit, quod et maxime desi- deratur et olim fuisse tale aliquid hoc loco alia in hac ipsa narratione haud obscure indicant. Quid enim? Macrobii Ti- thoni illius instar, post longam iuventutem senectutem etiam longam experti essent, quod tam ab ipsorum felicitate quam a poetae sententia abest longissime; neque sic quisquam facile coniiciet, quid sibi velint verba

Πάντες ὁμοῶς στίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινήν,
 licet enim verbi usus et loci sententia doceant, dulcem hanc
 aequaevitatem de iuvenili aetate intelligendam esse, nescias
 tamen, quo spectet ea vox in hac Macrobiorum descriptione;
 vivunt enim, igitur senescunt. Quo perspecto, emendatio haud
 difficilis erit; necessario enim πλὴν θοῦται; ἥβης reponen-
 dum esse apparet.

Pertinet idem corruptionis genus ad subsequentem versum
 αὐτὰρ ἐπὴν μὴν ὁ σὺ πεπρωμένον ἐλάνσωπιν,
 in quo ineptum illud μὴν ὁ σὺ ex eodem in antecedente versu
 vocabulo et ipso corrupto originem duxisse videtur. Neque du-
 bito quin hic quoque scribendum sit ἥβης, quod illis, quae
 supra de perpetua Macrobiorum iuventute exposui, egregie com-
 mendatur et ad Hesiodi illud
 ἄλλ' ὅτ' ἂν ἥβῃσειε καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο
 conformatum esse videtur. Nam μῆκος, quod Schneiderus
 assentiente Hermannō posuit, de tempore dici, nisi ipsius tem-
 poris nomine addito, exempla prorsus desunt.

Transeō ad alterum, de quo supra dixi, locum, qui cum
 eandem contraxerit corruptelam, quam distractum illud ἐνί
 φρεσὶν ἡδὲ νόοιο, eadem quoque medicina commode videtur re-
 stitui posse. Sunt v. 1068—1074, qui vulgo sic leguntur:

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι δύνῃν ἀμέγαρον ἔθηκαν
 ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθοῦ διαμείψαμεν ὕδωρ,
 ὄχθησιν χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον
 ῥοιζῶ ἐλαννομένη· καναχῇ δέ τοι ἄσπετος ἄλμη.
 ἀρχαῖοις περὶ τῆσιν ἐπέρχεται Ὠκεανόνδε.

τῇ ὅα τόθ' ἄρπαχθεῖσα διὰ στόματος κίεν Ἀργώ.

In primo versu Cod. Vratisl. Ascey. et editiones veteres
 habent ἐπὶ ξέντοις, optimi vero libri Voss. et Rhunk.
 ἐπὶ μὲν τοῖσι. Miror, vulgatam huius versus scripturam
 quam Gesnerus ediderat, etiam ab Huschkio servatam esse in
 Comment. de Orph. Arg. Rostochii 1806. Quominus enim a
 particula κ' ortum esse putemus illud κ', sententiae ratio
 maxime obstat. Neque si concedas, a καὶ habere originem,

quidquam proficitur. Locus enim ita comparatus est, ut non perspicias, cui malum dederint superi, Minyis ipsis an populis, per quos profecti sunt. Quod incommodum neque Vossii conjectura αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἐν τοῖσι, neque cod. Voss. et Ruhnck. lectione, a Schneidero edita, ἐπὶ μὲν τοῖσι, evitari videmus, praeterquam quod insolentem coniunctionem particularum ἐπεὶ μὲν offensione carere negat Hermannus, qui ipse proposuit αὐτὰρ οἱ Μινύησι. Quae mutatio quamvis commode removeat offensionem illam, non est tamen ea, quam quis possit lenem dicere. Optimorum autem librorum lectione ἐπεὶ μὲν τοῖσι bene considerata, tam apertum fit, quid dederit poeta, ut quomodo latere potuerit, difficile intelligas. Vix enim dubitari potest, mutatione paene nulla, sed coniunctis solum quae distracta erant litteris, legendum esse:

αὐτὰρ ἐπειγομένοισι δύνῃ ἀμέγατον ἔθηκαν.

Quod quidem quantopere a sententiae ratione commendetur, ex antecedentibus apparet. Etenim fugiebant Minyae persequentes Colchos et a v. 1039 quanta eorum fuerit festinatio narratur, sic v. 1040:

ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσιν
πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμοῦ τόμον.

Et paulo post v. 1046:

αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θέομεν ῥόον ἀφραδίῃσιν:

deinde v. 1058:

καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμέρα.

Cf. v. 1238:

αὐτὰρ ἐπειγομένοισι θέεν λιγύς οὖρος ἄῃναι.

His positis ad subsequentes versus procedamus. In quibus cum commoda apodosis desideretur, alii lacunam statuerunt, ut Gesnerus, Ruhnkenius, Schneiderus, Hermannus; alii emendatione rem expedire studebant. Atque tres propositae sunt emendandi rationes, quarum tamen nulla non habet, quo offendant. Vossius dedit haec:

αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἐν τοῖσι δύνῃ ἀμέγατον ἔθηκαν
ἄθανατοι, πύματον βύσσου διαμείψαμεν ὕδαρ,

ὄχθαι· ἢ χθαμαλαῖσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον
 ῥοίζῃ ἐλαυννομένη· καναχῇ δέ τοι ἄσπετος ὕγρῃ.

Qui quod in primo versu proposui, ἐπειγομένοις i probaverit, is statim videbit, a secundo particulam δὲ nullo modo abesse posse ideoque etiam βύσσου reiiciendum esse. Neque si cui minus illud probabile videatur, magis eo res salva erit. Est enim videndum, quid in tertio versu sibi velit illud ἢ et quod in quarto est ἐλαυννομένη, quae quo spectent, non facile quisquam divinaverit. Altera deinde ratio, quam Huschkus proposuit, sic instituta est, ut mutatum quidem sit paene nihil, nisi quod pro χθαμαλαῖσιν dederit χθαμαλάϊς ἔνι, ita tamen, ut verbis ὄχθησιν usque ad Ὠκεανόνδε uncis inclusis, apodosis a v. 1070: Τῷ ἰατόθι ἀρχαχθεῖσα incipiat. Vehementer tamen dubito, talem sententiarum dispositionem a poeta profectam esse; cum enim plerumque breviores tantum sententias explicativas sic scribere liceat, hic ea, quae maximi sunt in hac narratione momenti, a ceteris ita seiuncta ac retrusa vides, ut, quam apodosin esse vult Huschkus, ad priorem enuntiationem, quae interea animo paene excidit, vix commode referre possis; quo illud accedit, quod participium ἐλαυννομένη ad ἄλμῃ vel ὕγρῃ pertinere veri valde dissimile videtur; obstat enim cum tota verborum collocatio, quae nisi ad vim vel perspicuitatem orationis efficiendam immutatur, in epico carmine certis angustisque finibus circumscripta est; tum particulae δέ τοι, quae sententias illas non tam coniungunt, quam disiungunt.

Quod denique Koenigsmannus proposuit, ineptissimum est et singuli paene quos dedit versus gravissima offensione laborant. Sic enim scribendum esse opinatur:

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι δύνῃ ἀμέγαρον ἔθηκαν
 ἄδινάτοι, πύματον δὲ βυθοῦ δαμείψαμεν ὕδωρ,
 ὃ ὄχθησιν χθαμαλῇς ἐναποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον·
 ῥοίζῃ ἐλαυννομένη καναχεῖ δέ τοι ἄσπετος ἄλμῃ
 ἀρκτῶν περᾶτ' ἐπέρχεται Ὠκεανόνδε.

Mihi quidem locus sic potius posse restitui videtur, ut

pro βυθοῦ feminini generis substantivum substituatur, quale fuisse olim eo loco participium ἐλαυνομένη satis indicare arbitror : igitur sic scribo :

αὐτὰρ ἐπειγομένοι σι δύνῃ ἀμέγατον ἔθηκ' ἀθάνατοι, πύματον δὲ βρυχὸς διαμείψαμεν ὕδωρ ὄχθαις δὲ χθιμάλαϊσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον ἥοιζ' ἐλαυνομένη.

βυθοῦ autem ex interpretatione rarioris vocis hunc in locum venisse videtur et cum in primo versu ἐπεὶ legeretur, in tertio tanquam apodosi a librariis particula δὲ omissa est.

Addo his tertium locum, quem eodem ae priores illos remedio, ut distracta coniungas, apte restituas. In v. 1138 legimus haec :

παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθησιν ποτάμοιο δένδρεα τηλεθόωντα ποτὶ σχεδὸν, οἷσί τε καὶ πρὸς βέβριθεν ὕδατος τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεὶ.

Schneiderus quamquam ποτισχεδὸν, quod alibi non legitur, ad verborum ἐπισχεδὸν et παρασχεδὸν analogiam dici potuisse putat, recte tamen vitiosa esse ista verba censet, cum post illa παρ' ὄχθησιν plane inutilia sint. Igitur Hermannus legendum proposuit et textui inseruit ποτὶ σχεδὸν, neque exemplorum auctoritate firmatum neque sententia satis aptum; iungit enim ἐπ' ὄχθαις ποτὶ σχεδὸν et interpretatur in litore, ubi acclive est; neque tamen scio an non commode inter se coniungi possint illa; σχεδὸς enim cum adiectivum sit, expectatur σχεραῖς; neque si concedas, ποτὶ σχεδὸν sic absolute dici posse, locus ab omni suspicione exemptus est. Insunt enim duo alia, quae si non falsa, certe insolita videantur; primum illud τε post pronomen relativum positum, quod omittunt codd. Voss. Ruhnck. Vratisl; deinde quamquam multum quaerenti ne unus quidem locus mihi obtigit, ubi verbum βρίθειν sic constructum legas; ut dicatur καὶ πρὸς δένδρεσι βρίθει, sed δένδρεα καὶ πρὸς βρίθει. Quibus incommodis omnibus, commodo ne uno quidem te carere intelliges, lenissima mutatione scribendo :

παταγεῖ δὲ παρ' ὀχθησιν ποταμοῖο
 δένδρεα τηλεθόωντα, ποτισχομένοι σί τε καρποῖς
 βέβροθεν νύκτας τε καὶ ἡμέρας συνεχὲς αἰεὶ.

sententia est haec: strepunt ad ripas fluvii arbores virentes,
 inhaerentibusque fructibus gravantur dies noctesque. H.
 Steph. Thesaur. προσέχομαι, adhaereo, inhaereo. Aristoph.
 Vesp. 105:

ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι.
 προσέχεται ἐπὶ τῷ δένδρῳ e Theophr. cf. Eur. Med. 1213.

Transeo ad eorum locorum multitudinem, quibus Herman-
 nus pronomen οἷ vel infortunio primarii codicis oblitteratum,
 vel librariorum studiis vario modo depravatum restituit. Evi-
 cit enim in dissertationibus, quas Orphicorum editioni subiecit
 pag. 775 certissimam esse legem, pronomina οἷ et εἷ apud omnes
 inde ab Homero epici carminis scriptores ita usurpari, ac si
 digamma haberent; ut si brevis vocalis antecedit, ea hiatum
 faciat neque elidatur; sin syllaba brevis consonante terminata,
 ea producat, sin vocalis longa, ea non corripiatur. Ex hac
 autem ratione a grammaticis non perspecta duo potissimum
 corruptionis genera orta sunt: unum, quod voculas illas reti-
 nentes, sed eo spiritu, qui consonantis officio fungatur, pri-
 vantes, metrum corrumpebant: quod quidem genus et nullo
 negotio cognoscitur, et facile plerumque sanatur; alterum, cum
 illis eiectis, alia substituerent; quod ubi factum sit, cognitu
 perdifficile est. Et prioris quidem generis exempla fere omnia
 attulit Hermannus; quorum numerus cum per se non parvus sit,
 sed ad eorum infinitam comparatus multitudinem, in quibus con-
 traria ratio obtinet, paene evanescat: plurima emendavit, ma-
 ximam partem lenissima, alia graviore mutatione. In altero

vero corruptionis genere, quod eiectis illis particulis contine-
tur, et indagando et emendando minus feliciter et omnino cu-
pidius rem suam gessisse putandus est. Nam e septuaginta
fere quinque Argonauticorum locis, quibus contra omnium co-
dicum in alia scriptura consensum pronomen *oī* in textum re-
cepit, plurimi praeter necessitatem, multi etiam si non teme-
rarie certe incommode mutati sunt. Sed quae Hermanno mu-
tandi causae exstiterunt, plerumque ita in sensu positae sunt,
ut ad rationem eas revocare aut vix possis, aut, si revo-
caveris, rationum vix speciem quandam habere videantur,
de his igitur cum certe disputari, nequeat illud tamen af-
firmare licebit, istam emendandi commoditatem non eam habere
vim, ut omnium librorum manuscriptorum testimonia pro nihilo
censenda sint neque poetae aut linguae ingenium tam angu-
stis finibus circumscribendum esse, ut omnia, quae a vulgari
poetarum usu paululum recedant et sensui tantum incommode,
rationi non falso dicta videantur, continuo mutantur. Neque
cuiquam facile verisimile videbitur, centum quadraginta fere
locis, id est decimo quoque versu, vocem *oī* in hoc car-
mine unquam exstitisse; quo illud accedit, ut in antiquorum
codicum familiam, quae e Voss. Ruhnck. et Vindob. constat, vix
suspicio quaedam studii perperam pronomen illud expellendi
cadere videatur; in his enim ne uno quidem loco, ea vox desi-
deratur, quo ceteri illam exhibent; consentiunt vero ipsi in
viginti exemplis, quae desunt in ceteris; quae res haud ob-
scuro est indicio de codicum origine atque indole. Restat, ut
eum, qui primum codicem scripsit, locos ab Hermanno restitutos
depravasse statuamus; quod factum esse si probaveris, iure suo
aliquis quaerat, quomodo acciderit, ut librarius septuaginta
quinque locos mutandos, sexaginta autem, quorum eadem esset
ratio, retinendos sibi censeret. Quare non dubito, quin in hoc
quoque corruptionis genere multum primarii codicis pravitati
tribuendum sit, in quo si *oī* oblitteratum erat librariorum omnia
potius, quam illud quod versum corrumpere videretur, sub-
stituisse credibile est.

Iam eo progredior, ut ex eorum locorum numero, qui accuratiorem sibi expetunt considerationem, breviter aliquod recenseam. Et primum quidem in v. 688.

ἀλλὰ κατειρυσμένοι ἀνέμων ἄγρῃσιν ἀέλλαις
 ξυμβλήτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλησιν ἰοῦσαι

Hermannus duplicem ob causam offendit in voce κατειρυσμένοι, primum quod apud Homerum secundam syllabam producat; deinde non ventis agitata esse scopula illa, sed suopte quodam impetu, tanta vero celeritate, quanta venti; itaque scripsit:

ἀλλὰ οἱ εἰδόμεναι ἀνέμων ἄγρῃσιν ἀέλλαις.

Sed quam primam posuit causam, eam non esse causam apparet e brevis illius syllabae natura; cf. Buttm. gr. gr. II, 134. Lexil. I, 63. Pass. Lex. sub ἐρύω. Neque alteri plus auctoritatis tribuendum esse docent Apollodori verba de iisdem saxis: ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, συγκρουόμεναι δὲ ἀλλήλαις, ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας, τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον.

Attamen κατειρυσμένοι quin pro genuino habendum sit, valde dubito; minus enim apte dici videtur de impetu ventorum, quippe qui scopula illa non tam in inferiorem locum detraherent, quam funditus concuterent; igitur praeferam vocem κραδαινόμεναι, ad quam optimi cod. Ruhnck. scriptura κατειρομένοι proxime accedit; praeterea idem vocabulum in hoc carmine de his ipsis saxis legitur v. 701:

ταὶ δ' αἰψὰ κραδαινόμεναι ἑκάτερθεν
 σύμπεσον ἀλλήλησιν

et v. 999:

δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα.

cf. Aesch. in extremo Prometh.

χθόνα δ' ἐκ πνυθμένων αὐταῖς ῥίζαις

πνεῦμα κραδαίνοι.

v. 287 vulgo sic legebatur:

ἡγεμόνα στήσασθε, καὶ ᾧ πέρι πάντα μέλησει

σημαίνειν, ὅτι κεν ῥ' ἔξαι ἔπος ἡδὲ καὶ ἔργον.

In his Hermannus verba ὅτι κεν ῥέξαι quod neque cum antecedentibus neque cum subsequentibus congruunt, mutavit in ὅ τί οἱ ῥέξει, quod ne ipsum quidem, si legeretur, omnidubio careret. Subobscura enim existit cogitatio: „Create ducem, qui imperet, quae verba, quid rerum vobis mari terraeque gerere velit“, neque sic quo spectet ἔπος, commodum explicatum habet; quomodo enim quis imperare possit, quae ipse verba facturus sit? Itaque leniore mutatione legendum videtur ὅ τι δεῖ ῥέξαι, sensu aptissimo „qui imperet mare navigantibus et in terram appulsis, quae verba et quae opera perficienda sint“; verba autem de allocutionibus barbararum gentium intelligenda esse perspicitur ex aliis huius carminis locis.

v. 63.

ἡ δὲ παρ' εὐχολῆσιν ἐφάσπετο κηδομένη περ.

Pro inepto παρ' Hermannus Schneidero auctore dedit οἷ. propius tamen ad codd. scripturam accederet et sententiae magis accommodatum esset, si legeretur ἡ δ' ἄφαρ, quae vox usitatissima est in hoc carmine; praeterea si quis οἷ voluisset mutare, eum potius τοῖ scripturum fuisse puto.

v. 68.

ἡ οἱ φηγινέην πρῶτον τεκτῆνατο νῆα
ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοισ ἐρετμοῖς ἄλιμνρέα βένθη
πρώτῃ ὑπέξεπέρησε.

Hermannus pro ἡ καὶ, quod in secundo versu est, scribendum fuisse ἡ οἱ ineptum illud καὶ monstrare dicit. Id tamen verisimile non est vel propter antecedentis versus simile initium. Neque video, quid inepti habeat illud καὶ, quod cum ex uberiore epicorum dicendi genere eas quoque enuntiationes, quae relativo pronomine incipiunt, leni vinculo inter se connectere possit, tum universam sententiae rationem leniter adaugendo accuratius definit. Eadem fuit Hermanno mutandi causa in v. 695:

τοῦ δὲ καὶ εἰς αἰόντος ἐπαγνώθη φίλον ἦτορ.

v. 1166:

ἦ καὶ νῦν ἀνάπυστον αἰδοῦσιν βασιλῆων
νιόνυμνος φορέεσκον.

et v. 1265:

ἦ τάχα καὶ δύσεσθ' Ἀργὼ κατὰ βένθε' ἐμελλεν

quibus omnibus locis vulgata lectio nescio an commodissime retineri possit. Atque illud καὶ, quod in primo versu est, sententiae praecipue convenit. Orpheus enim, qui solus sciebat, quanto in periculo versarentur Argonautae, soli navis gubernatori de eo dixerat; deinde commode procedit oratio: hic etiam ea cum audiret, horrore percussus est. Eadem particulae καὶ ratio est in altero versu, cuius cum praecedente haec est sententia: Utinam antea potius perissem ad Cyaneas saxa, quam nunc etiam (iam perfecto labore) talis ignominia mihi ferenda esset. In tertio denique versu, qui antecedentes legerit, statim videbit καὶ esse vel eoque consilio positum, quo sententia gravitas et augeatur et perspiciatur. Narraverat enim poeta summum, quo navis erat periculum; quo facto sic pergit: Et profecto, vel peritura erat Argo, nisi Thetis emersisset e fundo et interitu eam liberasset. Neque ἦ τάχα cum Hermanno in καὶ τάχα mutandi satis idoneam causam video. Nam quod contra Schaeferi disputationem in Melet. cr. pag. 131 defendens mutationem illam in Opusc. IV pag. 65 et 370 dixit, voculas illas poni tantummodo in orationis principio, non etiam continuandae orationi inservire, id neque prorsus concedere possum, neque si concedendum esset, vulgatae lectioni quidquam obstare videtur. Nam hac ipsa sententia poetam non tam continuare orationem, quam propter rei et novitatem et gravitatem novam incipere perspicuum est. Sed ne incipere quidem semper novam ab illis particulis, loci docent qualis Apoll. Rhod. II. 115:

Ἰφιτόν ἀζαλέῃ κορυφῇ στυφέλιξεν ἐλάσσας,

οὔπω κῆρι κακῇ πεπρωμένον: ἦ τάχ' ἐμελλεν

αὐτὸς δηρὸς εἶναι ὑπὸ ξίφει Κλυτίοιο.

Omnis denique de particula καὶ dubitatio idoneis exemplis removebitur : Il. α, 248.

τοῖσι δὲ Νέστορ

ἡδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ἕεν αὐδή.

v. 164:

λέων ὥς

σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν.

Od. δ, 777:

ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἦραρεν ἡμιν.

Hes. Theog. 377:

Πέρσην θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.

cf. v. 910. Od. γ, 43. δ, 206.

v. 185:

αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμῶν συνεφρόσπετο, τὸν ὃ ἐλόχευσε.

Ἐπεὶ pro ἔπειτα dici cum certae auctoritatis exempla non reperiantur, Hermannus dedit: αὐτὰρ οἱ Τελαμῶν Schneiderus cod. Aug. secutus scripsit αὐτὰρ ἐπὶ Τελαμῶν, quod immerito improbare videtur Hermannus, cum non soleat, ut dicit, hic scriptor huiusmodi breves syllabas in caesura producere. Est enim excusatio parata illi productioni ab insequente nomine proprio; cf. Herm. edit. p. 697; neque omnino poeta tantopere illis productionibus abstinet, ut propterea iustam mutandi causam habeas; nam praeter ea quae ipse Hermannus ex hoc carmine enumeravit exempla pag. 720, insunt duo alia, quibus eandem in hac voce productionem habemus. Primum legitur in v. 326:

αἶμα δ' ἐπὶ ταύροιο, θαλάσσης θ' ἄλμυρόν ὕδωρ.

quod mutavit in αἶμα δέ οἱ ταύροιο. alterum est v. 1264:

κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περιστροφάδην ἀλάλητο.

quod quanquam antiquiorum auctoritate carere dicit, satis tamen defenditur Homeri exemplis, quae attulit ipse p. 701; sic Il. ψ, 202 ἐπὶ λιθέῳ. Od. γ. 176: ἐπὶ λιγύς. Praeterea alios

quosdam locos eadem de causa mutavit, quod tamen vix feliciter factum esse videtur; sic in v. 56 :

Θέσφατα γὰρ Πελίδης δειδίσσεται, μή οἱ ὄπιαθεν
χειρὸς ὑπ' Αἰσονίδεω καθέλη βασιλῆϊον ἀρχήν;

scripsit χειρὸς ὑπ' Αἰσονίδεω, quo nescio an sententia prorsus turbetur; non enim ipsum oraculum ei regnum erat adempturum; quo accedit, ut productio illa et nominis proprii et longioris vocabuli veniam habeat. Idem cadit in v. 227:

σὺν δέ οἱ ἦλθ' ἔταρος Ἡρακλῆος θείοιο,
pro quo dedit:

σὺν δέ οἱ ἦλθεν ἑτης Ἡρακλῆος θείοιο,
quamquam illud legitime excusatur. cf. p. 697.

Neque in versu 509 :

ἀργοτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον ἐρυθρόν
ἐπὶ in οἶ mutandi iusta causa fuit; hiatum enim, qui in fine quarti pedis est, nullam offensionem habere apparet ex Hermannii diss. ad Orph. p. 727, ubi inter plurima Homeri exempla habes ἐπὶ ἡμισυ et ἐπὶ ὄσσα, praeterquam quod οἶνος digamma habet.

In versu autem 680 :

αὐτὰρ ἐπεὶ ζαμένης Βορέης στρογάδεσσιν ἀέλλαις

Voss. codicis lectio ἐπὶ nihil offensionis relinquit.

In v. 305 :

ἥμος δ' Ἡέλιος τὸν ἀπειριτον αἰθέρα τέμνων

Hermannus abhorrentem, ut dicit, ab epicorum consuetudine articulum in οἶ mutavit. Defenditur tamen hic articuli usus non solum recentiorum epicorum locis plurimis, sed etiam Homericis, velut. Od. ε, 185, Il. β, 681. θ, 430. ξ, 373. cf. Hymn. Orph. I, 29. Eodem spectat v. 476, qui vulgo sic legitur :

σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι· καὶ ἡ κλυτὴ ἤ Ψυπύλεια
ubi Hermannus :

σφῆσιν ἀτασθαλίαις· καὶ οἱ κλυτὸς Ψυπύλεια.

Hoc quoque loco articulus infestari non debuit; retinet enim ante nomina propria cum adiectivo coniuncta positus de-

monstrativam quandam vim, quod praecipue ante $\kappa\lambda\nu\tau\acute{o}\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\alpha\kappa\lambda\nu\tau\acute{o}\varsigma$ et similia, quae res omnibus notas indicant, fieri consentaneum est. Sic Il. v. 320:

$\dot{\iota}\xi\epsilon\ \delta',\ \acute{\omicron}\theta'\ \text{A}\dot{\iota}\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\varsigma\ \eta\ \delta'\ \acute{\omicron}\ \kappa\lambda\nu\tau\acute{o}\varsigma\ \eta\epsilon\nu\ \text{A}\chi\iota\lambda\lambda\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma.$

Epigr. ap. Huschk. p. 307:

$\text{Παλλὰς}\ \kappa\alpha\acute{\iota}\ \text{Βρομόος}\ \tau\epsilon\ \kappa\alpha\acute{\iota}\ \acute{\omicron}\ \kappa\lambda\nu\tau\acute{o}\varsigma\ \text{A}\mu\phi\iota\gamma\upsilon\eta\epsilon\iota\varsigma.$

cf. Il. x, 535. 498. Od. x, 435.

Neque pro $\kappa\lambda\nu\tau\eta$ scribendum esse $\kappa\lambda\nu\tau\acute{o}\varsigma$ probabile videtur; pugnat enim contra aequabilitatem orationis, cum illud legatur v. 220:

$\omicron\upsilon\varsigma\ \tau\acute{\epsilon}\kappa'\ \text{E}\rho\epsilon\chi\theta\eta\omicron\varsigma\ \kappa\omicron\upsilon\acute{\rho}\eta\ \kappa\lambda\nu\tau\eta\ \text{O}\rho\epsilon\acute{\iota}\theta\nu\iota\alpha,$

quod et ipsum mutavit in $\kappa\lambda\nu\tau\acute{o}\varsigma$. Sed e versu 133 perspicuum fit, quam formam scriptor probaverit:

$\tau\rho\iota\sigma\sigma\eta\nu\ \delta'\ \text{E}\rho\mu\epsilon\acute{\iota}\alpha\omicron\ \kappa\lambda\nu\tau\eta\nu\ \epsilon\acute{\iota}\sigma\acute{\epsilon}\delta\rho\alpha\kappa\alpha\ \gamma\acute{\epsilon}\nu\nu\alpha\nu$

$\text{A}\acute{\iota}\theta\alpha\lambda\acute{\iota}\delta\eta\nu,\ \acute{\omicron}\nu\ \acute{\epsilon}\tau\iota\kappa\tau\epsilon\ \pi\epsilon\rho\iota\ \kappa\lambda\nu\tau\eta\ \text{E}\upsilon\pi\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\epsilon\iota\alpha.$

v. 411:

$\acute{\alpha}\lambda\lambda'\ \acute{\epsilon}\gamma\omega\ \omicron\upsilon\ \pi\iota\theta\acute{o}\mu\eta\nu\ \cdot\ \pi\acute{\epsilon}\rho\iota\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \mu\epsilon\ \acute{\epsilon}\pi\eta\lambda\nu\theta\epsilon\nu\ \alpha\acute{\iota}\delta\omega\varsigma.$

Pro $\mu\epsilon\ \acute{\epsilon}\pi\eta\lambda\nu\theta\epsilon\nu$ Heynius coniecit $\mu'\ \acute{\epsilon}\pi\epsilon\lambda\eta\lambda\nu\theta\epsilon\nu$, Hermannus $\mu\acute{\epsilon}\ \omicron\acute{\iota}\ \eta\lambda\nu\theta\epsilon\nu$. Leniore mutatione legeretur:

$\pi\acute{\epsilon}\rho\iota\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \mu\omicron\iota\ \acute{\epsilon}\pi\eta\lambda\nu\theta\epsilon\nu\ \alpha\acute{\iota}\delta\omega\varsigma.$

sic v. 503:

$\delta\eta\ \tau\acute{o}\tau\epsilon\ \kappa\epsilon\kappa\lambda\iota\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\sigma\iota\nu\ \acute{\epsilon}\pi\eta\lambda\nu\theta\epsilon\ \text{K}\acute{\upsilon}\zeta\iota\kappa\omicron\varsigma\ \eta\theta\omega\varsigma.$

Od. ε, 472:

$\gamma\lambda\nu\kappa\epsilon\rho\acute{o}\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}\ \mu\omicron\iota\ \acute{\upsilon}\pi\nu\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\lambda\theta\eta.$

v. 693:

$\acute{\alpha}\lambda\lambda'\ \acute{\epsilon}\gamma\omega\ \text{A}\gamma\nu\acute{\iota}\alpha\delta\eta\ \tau\acute{\alpha}\delta'\ \acute{\alpha}\pi\acute{o}\ \gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\eta\varsigma\ \acute{\alpha}\gamma\acute{o}\rho\epsilon\nu\sigma\alpha,$

$\pi\rho\acute{\upsilon}\mu\nu\alpha\nu\ \acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\theta'\ \acute{\omicron}\ \rho\acute{o}\epsilon\iota\nu,\ \acute{\omicron}\phi\rho'\ \acute{\alpha}\nu\ \pi\epsilon\phi\upsilon\lambda\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\acute{\iota}\eta.$

Pro corruptissimis his verbis Hermannus scripsit, $\pi\rho\nu\mu\nu\eta\nu\ \omicron\acute{\iota}\ \theta\rho\alpha\upsilon\epsilon\iota\nu$. Quod si legeretur, duritiei et obscuritatis crimine minime careret, praeterquam quod $\theta\rho\alpha\upsilon\sigma\epsilon\iota\nu$ scribendum fuit; deinde si certum erat, navem collisum iri, quippe quod Orpheus dicebat, quid tunc prudentia opus erat? Igitur leniore mutatione sic potius scribendum videtur:

$\acute{\alpha}\lambda\lambda'\ \acute{\epsilon}\gamma\omega\ \text{A}\gamma\nu\acute{\iota}\alpha\delta\eta\ \tau\acute{\alpha}\delta'\ \acute{\alpha}\pi\acute{o}\ \gamma\lambda\acute{\omega}\sigma\sigma\eta\varsigma\ \acute{\alpha}\gamma\acute{o}\rho\epsilon\nu\sigma\acute{\alpha}\varsigma$

$\pi\rho\acute{\upsilon}\mu\nu\alpha\nu\ \acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma'\ \acute{\epsilon}\rho\acute{\upsilon}\epsilon\iota\nu,\ \acute{\omicron}\phi\rho'\ \acute{\alpha}\nu\ \pi\epsilon\phi\upsilon\lambda\alpha\gamma\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\acute{\iota}\eta.$

haec cum ei nuntiaveram, persuadebam, ut sisteret vel retrorsum ageret navem; πρύμναν autem cum in hoc certe scriptore nihil offensionis habeat, tum immerito Hermannus in ultima brevi offendit; est enim legitime brevis. Commendatur praeterea a sententiae ratione quod scripsi; nam tum demum, cum avem per saxa incolumem transvolasse vidisset, Tiphys signum dat remigandi. cf. Apollod. I, 9, 22:

ἤειπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν, καὶ ταύτην εἰ μὲν ἴδωσι σωθεῖσαν, διαπλεῖν καταφρονοῦντας· εἰ δὲ ἀπολομένην, μὴ πλεῖν βιάζεσθαι.

Apoll. Rhod. II, 327 de eadem re:

μηδ' αὐτως αὐτάγρετον οἶτον ὀλησθε ἀφραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπομένοι νεότητι.

deinde v. 331:

μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθον.

v. 787:

ἦκε φέρονσ' εἰς χεύματ' εὐρρείτου ποτάμοιο

Φάσιδος· ἀστέρα δ' αἰὲν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον

οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀξείνοιο φέροντα.

Pro corrupto versu secundo Ruhnkenius primum coniecit ἀστέρα δ' ἡ μιν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον, deinde ἀστέρα δ' αἰὲν ἀναρπάξαντα, ῥέεθρον οἴχεσθαι, quod ferri non posse docet Hermannus, qui ipse dedit ἀστέρα δ' αἰὲν οἱ ἀναρπάξαντα ῥέεθρῳ.

Pronomine, quo Medea indicetur, nihil quidem opus est, neque tamen commode deest hoc loco; quo accedit, ut praepositio ἀνὰ in ἀναρπάξαντα importuni aliquid habeat; stella enim Medeam in fluvium abripit, non in sublime. Praeterea quae perpetua sunt in hoc carmine illius epitheta αἰνὴ, αἰνογάμος, αἰνολεχὴς, αἰνοποτμὸς verisimile faciunt, excidisse hoc loco vocem αἰνὴν, qua reposita sensus etiam existet elegantior:

ἀστέρα δ' αἰνὴν ἀρπάξαντα ῥέεθρῳ.

v. 869:

ἥδ' ὥς παρθενίοις αὐτοῦ φίλτροις ἐδαμάσθη.

Cum omnes illud αὐτοῦ pro pronomine acceperint neque tamen

sit quo spectet, Gesnerus principem personam illud notare dicit, ut illud αὐτὸς ἔφα. Schneiderus versum corruptum esse iudicat; Hermannus denique non dubitans, quin putidum illud αὐτοῦ correctoribus debeatur, versum sic constituit:

ἦδ' ὥς παρθενίοις οἱ ὑπὸ φίλτροισι δαμάσθη.

Vossius autem satis arbitrarie coniecit:

ἦδ' ὥς Αἰσονίδῃ ἐρατοῖς φίλτροις ἐδαμάσθη.

Habet tamen αὐτοῦ commodissimam explicationem neque eam quam quis longe repetitam dicat. Praecedunt enim haec:

ὥς τ' ἄπο ῥῶος ὄρουσ' ἐκ δώματος Αἰήταο

Ἄργος εὐμμελίας.

ἀγγέλλων Μινύησιν, ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλεν.

deinde uno versu interiecto sequitur ille quem supra scripsi. Miror, quomodo dubitari potuerit, quin αὐτοῦ ad δώματος referendum sit. Poeta enim se narraturum esse dicit, ut venerit e domo Aeetae Argus nuntians Minyis, quae contra illos Aeetes paraverit; deinde ut amatoriis illecebris ibi infelix Medea victa fuerit; postea v. 879:

ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελάθοισα.

v. 1017:

κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πειωρίου ὅσσε δράκοντος

ἰσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' ἄμφ' αὐχένι δειρὴν

θῆκε καρηβαρέων φολίσιν.

Est hic in eorum locorum numero, de quibus paene quod capita tot sensus. Interpretandi ratio nulla, emendandi quas equidem noverim, propositae sunt sex. Quas omnes recensere longum est; Ruhnkenii conjecturam refutavit Gesnerus, Gesneri Schneiderus, Schneideri Hermannus, qui ad Slothuveri lectionem δολιχὴν δ' ἄρ' ἐπὶ χθονὶ δειρὴν et Heynii δολιχὴν δ' ἄμφ' αὐχένι δειρὴν edidit δολιχὴν δ' ἐπὶ χθονὶ δειρὴν. Attamen si illud quod Gesnerus de verborum αὐχὴν et δειρὴν notione recte disputavit, bene tenetur, tum quid rei de qua agitur, congruum sit probe fuerit perspectum, loco emendationis machinam non admovendam fuisse apparebit. Αὐχὴν enim et αὐχὴν sic plerumque inter se differunt, ut illud

collum, hoc posteriorem colli partem significet; bestias autem somno captas ita fere iacere, ut caput cervici imponere soleant, collo adeo retorto, ut hoc ipsum in cervice recumbere videatur, omnibus constat. Qui dormientium bestiarum situs cum bene hoc loco adumbretur, nihil mutandum est; neque Vossii spernenda est observatio, draconem caput terrae imponere ne potuisse quidem, quippe qui truncum arboris spiris complecti dicitur v. 993.

Similiter Ovidius de homine dormiente:

inque humeros inflexa recumbunt colla.

Od. ι, 372 de Cyclope:

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα,
quod apud Virgilium est.

Cervicem inflexam posuit, iacuitque per antrum.

v. 1129:

ἀντολίας εἴργουσ' ἐπικέκλιται δὲ πελώρη,
ἄσπον ἐπισκιάουσα μεσημβρινὸν ἥερα Φλέγρη.

Paenultima syllaba vocis ἐπικέκλιται illegitime producta versum corruptum esse monstrat. Post aliorum improbabiles coniecturas Hermannus scripsit ἐπι οἱ κέκλιται δὲ πελώρη. Id tamen duplici de causa displicet; primum propter δὲ post tertium vocabulum positum; quod quanquam duobus locis in hoc carmine invenitur, tamen sine certissima causa inferri non debuit; deinde ipsum illud κέκλιται e tertio abhinc versu huc translatum videtur. Suspikor autem, versum olim sic scriptum fuisse:

ἀντολίας εἴργουσιν· ἐπικρέματα δὲ πελώρη.

Sic Hymm. Hom. in Apoll. 284:

αὐτὰρ ὑπερθευ πέτρῃ ἐπικρέματα.

cf. Apoll. Rh. II, 173. III, 483.

v. 1145.

ἐν δὲ γένῃ ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων
οἷσιν ἀποφθιμένοισιν ἅλῃς ναῦς ἴα τέτυκται.
καὶ δ' αὖ αἱ ψυχὰι μετεκίαθον εἰς Ἀχέροντα
πορθμίδος ἐκ γλαφυρῆς.

Hermannus cum verba ἄλλης ναῦς ἴα ad Strabonis locum, quem Gesnerus attulit, ingeniose mutaverit in ἀνεσις ναύλοιο τέτυκται, miror eum subsequentem versum coniectura non tentasse, nisi quod pro καὶ δ' αὖ αἱ scripsit καὶ δ' αὖ οἱ. Versum tamen graviore depravatione laborare monstrat sententia hoc loco inepta ac prorsus inanis. Nonne enim, quod hic tanquam singulare aliquid praedicatur, Hermionenses ad Acherontem pervenisse, omnium manibus commune fuit? qui porro iungas ea aut cum antecedentibus aut cum iis quae sequuntur? Expectamus certe eiusmodi sententiam, qua perspiciatur, quamobcausam illae gentes portorio solvendo fuerint liberatae, aut talem, ad quam verba σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόλῃς apte referri possint. Ruhnkenius coniecit καὶ δ' αὖ ταὶ ψυχαί, quod, si vulgatum ἄλλης ναῦς ἴα cum Ruhnkenio servatur, non explicat, cur una navis suffecerit, tum neque ad Hermannii emendationem, neque ad subsequentia σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόλῃς accommodatum, facile est explicatu. Quantum autem ex illis verbis Strabonis ad emendandum hunc locum redundet utilitatis, facile perspicitur; dicit enim, Hermionenses propterea portorium non solvere, quod brevi itinere ad inferos pervenirent. Unde poetam sic scripsisse coniicias καὶ δ' αὖ ψα ψυχαί, quod et cum antecedentibus et sequentibus bene congruit.

Deinde pro verbis πορθμίδος ἐκ γλαφύρῃς, quae e polita navi interpretatur Gesnerus, expectamus πορθμίδι ἐν γλαφύρῃ. itaque ea ratio praeferenda videtur, ut alteram quam πορθμίς habet significationem loco adaptemus, interpretando ex humili portu sive vado; neque alienam esse hanc explicationem patet e versu 1139, ubi Hermionia dicitur χαμαλῇ et e v. 1137, unde ad lacum, qui Acherontem excipit, eam sitam esse apparet. cf. Od. μ, 305: ἐν λιμένι γλαφύρῃ de humili montibus circumdato portu.

v. 1313:

ἀλλ' ὅτε δὴ κοῖλον λιμένος μυχῷ ἄσσον ἔκοντο
αὖ ψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο δομὸν κήρυκες ἔβαινον,

Μηδείης λύτο γούνα, δέος δ' ὄχραινε παρειάς,

Hermannō *Μηδείης* ex interpretatione natum videtur. Non enim commode potuisse particulam omitti, quae necteret orationem. Itaque scripsit:

*αἶψα οἷ Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον·
τῆς δ' αὖτο ὕ λύτο γούνα.*

Poterat tamen ipsa illa particula omissio docere, apodosisin non a verbo *αἶψα*, sed a *Μηδείης* incipere et nihil mutandum esse.

Non alienum erit ab hoc loco, aliquot locos Homericos ex eo corruptionis genere, quod ita ortum est, ut librarii pronomen *οἷ* aut servantes aut ultro in textum inferentes metrum pessumdarent, breviter percensere. Quorum maximam quidem partem Hermannus praeclare et lenissima mutatione restituit; paucos tamen minus feliciter tentasse videtur. In his est *Il. π, 734*:

*ἑτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον
μάρμαρον, ὀκριόειτα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυπεν.
ἦκε δ' ἔρεισάμενος.*

Hunc locum antecedente Bentleio sic emendavit:

μάρμαρον, ὀκριόενθ, ὃν οἱ πέρι χεῖρ ἐκάλυπεν·
neque tamen prorsus sibi satisfecisse videtur hac emendatione, cum raram esse dicat apud epicos elisionem istam, cuius unum tantum exemptum affert e Scuto Herc. v. 255.

Sed ne de gravi huius versus in legem metricam offensione dicam, vel id paululum suspicionis movere possit, quod vix credibile videtur Pratroclum tam pusillo lapide, quem ab omni parte manu comprehendere posset, utrumque viri oculum eruisse atque ipsa capitis ossa elisisse. Quo illud accedit, ut Homerus, si quis lapidis ictu interficitur, magnum plerumque et improbum lapidem describat, ut *μέγα ἔργον, ἀνδραχθέα, ἀναιδέα* aut denique eius voluminis

*τὸν οὐ δύο γ' ἀνδρε φέροιν·
οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν.* cf. *Il. μ, 380.*

Quid igitur, si versum illum sic scribamus:

μάρμαρον, ὀκρίονθα, τὸν οὖν πέρι χεῖρ ἐκάλυψεν.

quae lenissima mutatio cum vocis ἐρεῖσάμενος, quae vulgata lectione servata aliquid certe importuni habet, commodissimum explicatum praebeat, tum sensum graviolem et ad Homericam consuetudinem aptiorem reddit.

Od. ι, 360:

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ οἱ αὖτις ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον.

Cum non liceat cum Buttmano corrigere ὥς φάτ', αὐτὰρ οἱ αὖτις, nisi etiam ἐγὼν αὖτις scriberetur, Hermannus ἐγὼ delendum esse censet. Haec tamen ratio eo minus placere potest, quod ita singularis, quae inest in vocibus οἶ et ἐγὼ oppositorum vis et elegantia prorsus tollitur; praeterea quod omnibus fere huius libri locis, quibus Ulixes de se ipse loquitur, ἐγὼ non deest; sic ex. c. vv. 316, 325, 327, 335, 345, 366, 375, 380, 383, 421, 431 eccl. Itaque verisimilius videtur, hoc quoque loco accidisse, quod tot aliis factum esse constat, ut particulae αὖ, αὖτε et αὖτις inter se permutarentur.

Inde sic scribo:

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ οἱ αὖ ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον.

quo simul illud efficitur, ut οἶ e thesi in arsim transferatur, neve in thesi, quanquam oppositum voci ἐγὼ, delitescat.

Nonnulla autem exempla Hermannus in hunc numerum retulit et emendatione tentavit, in quibus οἶ commodissime articulus esse potest.

Sic II. β, 665:

ἀπείλησαν γὰρ οἱ ἄλλοι
νιέες νίωνοί τε βίης Ἡρακληίδης.

ubi non video quid obstet, quominus interpreteris: minitabantur enim ceteri filii; nam et ipse, de quo sermo est, Heraclides esse dicitur v. 653.

Neque his locis II. λ, 339:

ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν.

et Il. ζ, 289. Od. ο, 105:

ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποῖκιλοι, οὓς κάμειν αὐτῇ
quidquam repugnare, quin οἱ pro articulo, in primo exemplo
pronominis possessivi vice fungente, in altero vi demonstra-
tiva posito accipiatur, docet multus et certissimus articuli in
simillimis exemplis usus. cf. Od. σ, 380. θ, 195. τ, 573. ν,
262. Il. φ, 412. ψ, 75. κ, 321, 322. θ, 186.

Hic denique versus

ἀμβροσίου διὰ πέπλου, δ' ν οἱ Χάριτες κάμειν αὐταί·
qui legitur Il. ε, 338, restituendo articulo lenissime sanatur.

Sed redeamus ad propositum. Argon. v. 10 vulgo sic
legitur:

φοικῶδεα κῆλα πιφάνσχω

θνήτοις ἀνθρώποισιν ἄκη· μετὰ δ' ὄρκια μύσταις.

Uterque codex Augustanus habet ἄκη ματα δ' ὄρκια.

Piersonus coniecit

θνήτοις ἀνθρώποισιν ἄκη μέγαλ', ὄρκια μύσταις.

Gesnero μεγάλα cum ὄρκια iungendum et interpunctio post
ἄκη ponenda esse videtur; utrumque tamen ferri nequit; est
enim durum et ab epicorum ratione alienissimum, cum parti-
cula δὲ vel τε desse ab hoc loco nullo modo possit. Herman-
nus edidit:

θνήτοις ἀνθρώποισιν, ἀχέιματα δ' ὄργια μύσταις,

quod sic interpretatus est: cum res referebam mortali-
bus ceteris horrendas, sed easdem vacuas timore
mystis. Haec loci interpretatio quominus probari possit,
universa sententiae ratio obstat quam maxime. Non enim eas-
dem res mortalibus hominibus atque mystis se narrasse finxit,

sed illis φοικώδεα καὶ ἡλα, his vero ὄργια, nihil pertinentia ad ceteros; quam igitur oppositionem statuit Hermannus inter φοικώδεα et ἀχέματα, ea in poetae verbis frustra quaeritur; deinde θνήτοι; ἀνθρώποισιν non a φοικώδεα, sed a πικαίσκω pendere, primum verborum collocatio docet; deinde res ipsa; loquitur enim de Titanomachia et Gigantomachia, quas hominibus se narrasse dicit aliis locis; quo illud accedit, ut ἀχέματος apud epicos non exstet. Hermannus igitur coniectura cum vix satis firmata esse videatur, aliud et rei imprimis accommodatum et exemplis egregie munitum certius substituere licebit. Scribendum videtur de Aug. utriusque libri lectione una littera mutata:

ἀκήρατα δ' ὄργια μύσταις.

Sic Lithica v. σ:

νηπυτίοισι δ' ὄνειρα ἀκήρατον οὐ θέμις εὐρεῖν.

et 657:

ἀκήρατα δ' οὐνεκ' ἔοικεν

φάρμακ' ἔχειν.

v. 13:

καὶ Κρόνον, ὥς ἐλόχευσεν ἀπειρεσίοις ὑπὸ κόλποις

Αἰθέρα καὶ διφυῆ, πυρσωπέα, κυδρὸν Ἔρωτα,

Νυκτὸς ἀειγλήντης πατέρα κλυτόν· ὃν ῥα Φάνητα ὀπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη.

Hermannus praeunte Schneidero pro πατέρα κλυτόν scripsit νῖα κλυτόν, quod et ipsum suspitione minime caret; aperte enim repugnat, quod antecedit, Κρόνον peperisse Phanetem. Neque enim illa καὶ διφυῆ, πυρσωπέα, κυδρὸν Ἔρωτα a praemisso ἐφρασα, sed ab ἐλόχευσεν pendere, docet fragm. 22:

αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε

ubi sub Crono ex allegorica illa nominum interpretatione Χρόνον, si non scribendum cum Zoega, at certe intelligendum esse apparet ex Hymm. in Cronum XIII, 1:

Ἀἰθαλής, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.

et v. 3:

ὅς δαπανᾷ μὲν ἅπαντα καὶ ἀΰξει ἔμπαλιν αὐτός.
Cum igitur *vía* non satis firmatum sit, aut vulgata lectio
retinenda aut nova excogitanda erit. Neque tamen illam tam
longe reiiciendam aut alienam esse ab Orphicorum doctrina,
colligi potest e Procul. in Tim. V, 291: Θεῶν βασιλέας παρα-
δέδωκεν Ὀρφεὺς κατὰ τὸν τέλειον ἀριθμὸν τῶν ὅλων προεστη-
κότας, Φάνητα, Νύκτα, Οὐρανόν, Κρόνον, Διόνυσον. Πρῶτος
γὰρ ὁ Φάνης κατασκευάσας τὸ σκῆπτρον

Καὶ πρῶτος βασίλευσε περικλυτός Ἡρικεπαῖος.

Δευτέρου δὲ ἡ Νύξ δεξαμένη παρὰ τοῦ πατρὸς ectr.
Similis locus legitur apud Syrianum ad Arist. Met. p. 114:
„οὐδὲ ταῦτα κατὰ τὸ ἀληθὲς ἱστίορηται περὶ τῶν θεολόγων·
ἐκεῖνοι γὰρ Νύκτα μὲν Οὐρανόν φασι βασιλεύειν καὶ πρὸ τοῦ-
των τὸν μέγιστον αὐτῶν πατέρα

Τοῖον ἔλων διένειμε θεοῖς θνητοῖσί τε κόσμον

οὗ πρῶτος βασίλευε περικλυτός Ἡρικεπαῖος.

μεθ' ὃν ἡ Νύξ
σκῆπτρον ἔχουσα ἐν χειρὶν ἀριπρεπὲς Ἡρικεπαίου.

Deinde Procl. in Tim. II, 137: ὁ Φάνης μόνος τε πρό-
εσι καὶ ὁ αὐτὸς ἀννυμεῖται θῆλυς καὶ γενέτωρ, παράγει τε τὰς
νύκτας καὶ τῇ μέσῃ συνέστιν ὁ πατήρ

Αὐτὸς ἔης γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κούριον ἄνθος.

Attamen si quis *πατέρα* fortasse propter Noctis epithe-
ton *ἀειγνήτης* mutandum esse censuerit cum Hermanno,
quod tamen minime necessarium videtur, duo praesto sunt,
quae non improbabiliter supponas. Primum si accipias haec
de Nocte non illa mythica, sed quam antiquo chao incubantem
a Phanete dissipatam esse fingunt (cf. Lob. Aglaoph. p. 474),
sic fortasse legi poterit:

Νυκτὸς ἀειγνήτης φθορὰ κλυτόν

Sic Hymn. VI, 6:

ὅσων ὅς σκοπύεσαν ἀπημάρωσα, ὁμίχλην
deinde
λαμπρὸν ἄγων φάος ἄγνόν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω

Noctem autem considerans ut coniugem Phanetis, quo-

cum coniuncta cetera fere efformavit, leni mutatione scribas
Νυκτὸς ἀειγνήτης vel *ἀνέρα κλυτὸν* (cf. Pass. lex s. h. v.)
 vel *παρεδὸν κλυτόν*. Cf. fragm. ined. 7 et 9. Lob.
Aglaoph. p. 493, 494, 501, 503.

v. 21: *Θητεῖαν τε Ζηνὸς, ὀρεσσίδρομον τε λατρείαν*
μητροῦς, ἃ τ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κόρυνη
Φερσεφόνην περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου Κρονίωνος
Μήχον καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυνξιν.

Duo his insunt, de quibus nihil constat. Primum de Iovis
 servitute tacet tota antiquitas et omnino illa notioni, quam de
 Iove habebant, prorsus repugnare videtur. Lenissima muta-
 tione nihil obscuritatis relinqueretur, si pro *τε Ζηνὸς* scri-
 beres *Τιτῆνος*. Loqui autem videtur Orpheus de Apollinis
 illa apud Admetum servitute, de qua v. 175:

Ἀδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτε Παιᾶν
Θητεῦών ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν.

Neque quod Apollo *Τιτᾶν* appellatur, quidquam offen-
 sionis habet in hoc scriptore; constat enim, posteriore tem-
 pore cum Sole eum in unam personam confusum et inde Ti-
 tanem dictum esse. Hymn. Orph. XXXIV, 3 de Apolline.

χρυσολύρη, σπερμεῖος, ἀρότριά, Πύθει, Τιτᾶν.
 Deinde verba

Μήχον καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυνξιν
 quo spectent, non facile quisquam divinaverit. Pars codicum
 exhibet *Μήλον τε καὶ*, Vindob. et Ruhnk. *καὶ Μήλον τε*
Ἡρακλέος, Voss. *εὖ Μήλον*. Eschenbachius coniecit
Μήλωνος, quod Herculis nomen cum tam longe repetitum
 sit, ut quid hic sibi velit, non intelligas, tum substantivum,
 non adiectivum est. Hermannus coniecit

Εὐβούλον τε καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἄμυνξιν, cogi-
 tans de celeberrima illa Herculis et Plutonis pugna. Addit,
Εὐβούλος et *Εὐβούλεος*, quod nomen in Orphicis si-
 cut pluribus diis, ita etiam Plutoni tribuitur, forma differre, non
 significatu. At forma differunt ita, ut, cum illud adiectivum,

hoc substantivum sit, Hermannii mutatio reiicienda esse videatur. cf. Hymn. 18, 12, 29, 8. 40, 8. 52, 4. 72, 3. 42, 2. fragm. 7, 4. Consideranti autem versuum, qui antecedunt, impeditissimam constructionem, μητίεσθαι τι τινα περίτινος, cui mederi volebat Gesnerus scribendo πέρι, ad κόρυνην relatum, Vossius κόρυνη Φερσεφόνη, Schneiderus κοίρη Φερσεφόνη, veri haud dissimile videbitur verbum excidisse, quo reposito utrumque vitium facile expellas. Itaque sic vel simili modo scribendum videtur:

μητρός, ἅτ' ἐν Κυβέλοις ὄρεσιν μητίσατο κόρυνην
Φερσεφόνην, περὶ πατρὸς ἀμαιμακέτου Κρονίωνος
μηχανόωσα, καὶ Ἡρακλέος περίφημον ἄμυνξιν.

v. 43:

ἦδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.

Ὅσον cum per se satis ineptum sit, tum sententiae ratione minime commendatur. Poeta enim postquam inde a versu 7 per longam sententiarum seriem exposuit, quae Musaeo narraverit, tandem v. 40 orationem subito abrumpit, cetera breviter ita complectens:

ἄλλα δέ σοι κατέλεξ', ἅτερ εἴσιδον ἦδ' ἐνόησα

Ταίναρον ἥνικ' ἔβην σκοτίνην ὁδόν

quo facto, consentaneum est, eum non iterum rem inepturum fuisse. Unde scribendum videtur ἦδ' ὅτ' ἐν Αἰγύπτῳ, quod ad ἀπερ εἰς ἰδὸν ἦδ' ἐνόησα spectat. Cod. Vratisl. habet ὅσεν, Paris. ὅσ' ἐν.

v. 51:

ἡρώων τε καὶ ἡμίθεων πρόμος ἐξεπέρησεν,

Negari non potest, ἐξεπέρησεν hoc quidem sensu et in tali verborum constructione duri aliquid habere, unde Schneidero εἰς ἐπέρησε requiri videbatur; durius etiam illud est, ut addito nullo nomine nescias quis venerit; nam de Iasone nondum sermo fuit. Quo accedit, ut Perdrierius, qui in interpretando hoc carmine paene pueriliter vocabulis graecis adhaesit, versum illum sic dedit:

„Semideorum venit et heroum primus Iason;“

neque aliter Cribellus, optimus interpres:

„Semideum pariterque Heroum primus Iason.“

Quae omnia nos eo ducere videntur, ut scribamus:

ἡρώων τε καὶ ἡμιθέων πρόμος Ἰάων

v. 88:

οἳ ὅα τεὴν μίμνουσι χέλυν καὶ θέσφατον ὄμφην

θέσφατος praeterquam quod gravissimam habet auctoritatem a codd. Ruhnk. Voss. Vind. et August. utroque, defenditur etiam versu 191:

τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορεν καὶ θέσφατον ὄμφην

Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηγότα μνθίζοιτο.

Illud autem, quod omnes ediderunt, θέσκελον ὄμφην, qui defendi posse putant v. 267:

σπέρχεν δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν

ἡμετέροῃ πίσυνος κιθάρῃ καὶ θεσκελῶ ὄμφῃ,

nescio an non satis perspectum habeant, quid discriminis inter λα verba intercedat et quid cuique loco accommodatum sit. Cf. Buttm. Lexil. I, 166.

v. 92:

νείατον εἰς κενθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαῖης.

ειτὸς prima syllaba brevi significat simplex, sin longam habet, simplex, incultus, et sic vertit Gesnerus. Utraque significatio huic loco repugnat, qui longinquam terram intelligi postulat; λιτὸς autem hanc notionem habere exempla desunt. Schneiderus versum corruptum esse dicit; Hermannus contra in Addendis pag. XII vocabulo λιτὸς eam ipsam, quam locus postulat, significationem vindicare studuit. Usus est in hanc rem loco Alexandri Aetoli apud Athenaeum VII, p. 296:

ἣν ἡερίῳ φαέθοντι

ἐν μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἴαρι γαῖα,

ubi cum longinqua terra intelligenda sit, Alexandrum pariter atque Orpheum λιτὴν γαῖαν ab antiquiore aliquo scriptore accepisse putat. Quod fieri potuisse non nego; factum esse ut statuamus, minime necessarium est. Alexandri enim illo loco H. Stephani interpretatio inculta terra id est sine cul-

tura et opera adeo accommodata est, ut de alia vix cogitari possit, modo lenissima emendatione scribas:

ἐν μακάρων νήσοις λιτὴ φύνει εἴασι γαῖα.

neque in Orphei versu nimis gravis erit mutatio, si scribas:

νείατον εἰς κενθμῶν, ἀπ' ἧς εἰς πνθμένα γαίης,

ἔξ ἀπ' ἧς γαίης est Il. α, 270. γ, 49. Od, η, 25. π, 18.

Soph. Oed. C. 1685.

v. 124:

Θεσπιάων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι Περμησσοῖο

ἄγχουρον λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον ἄμειβεν.

Cum Schneiderus pro *τῆμος* scribendum esse *δῆμον* vel simile quid vidisset, quod tamen, nisi alia mutatio accedat, ineptam sententiam efficeret, Hermannus edidit *δῆμος*, sic interpretatus: Thespiensium unus ad Permessi undas (habitans) Tiphys vicinum Sipheraensibus fluvium traiecit. Est tamen coniectura si qua alia incerta; quem enim ad vocem *δῆμος* illustrandam attulit Homeri locum Il. μ, 243:

ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν

δῆμον ἔόντα παρὲς ἀγορευόμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ

eo tantum abest, quominus quod scripsit ullo modo defendatur, ut refutari potius videatur. Non enim aliter *δῆμος* et illo loco et ceteris de uno homine usurpatur, nisi ut significet e plebe aliquem, oppositum βασιλῆϊ vel ἐξόχῳ ἀνδρὶ, velut Il. β, 188, 198. λ, 328; unde apparet, de Tiphye sicut de quovis alio Argonautarum ineptam esse istam appellationem. Comparato autem Apoll. Rhod. Α. I, 106:

Τῖφης δ' Ἀγνιάδης Σιφαεα καὶ λιπε δῆμον

Θεσπιέων,

sic scribendum videtur:

Θεσπιέων δ' ὄγε δῆμον ἐφ' ὕδασι Περμησσοῖο

ἄγχουρον λαοῖς Σιφάεσι ῥεῖθρον, ἄμειβεν

hoc sensu: Hic Thespiensium populum ad Permessi undas habitantem, Sipheraensibus propinqui flumi-

nis, reliquit. De hac verbi ἀμείβειν significatione, cf. Soph. Phil. 1180:

ἔξειθ', ἀμείψας τάςδε πετρήρεις στέγας.

Eurip. El. 683:

ἄμειψον δώματ' Ἡλέκτρα τάδε

Neque verba ἐφ' ὕδασι Περιμησσοῖο ita posita, ut habitandi notio sit omissa, quidquam offensionis habent in hoc scriptore, in quo saepe adverbium et praepositio totius sententiae vice funguntur. cf. v. 157, 168, 378, 929.

v. 144:

φθίσθαι ὑπὲρ Λιβύης, νόστον δ' οἴκοιο λαθέσθαι.

Νόστον οἴκοιο, domum reditionem, novo exemplo dici observat Schneiderus et scripsit νόστον τ' οἴκοιο. Certe νόστον scribendum fuisse dicit Hermannus, qui edidit νόστον τ' οἴκονδε λαθέσθαι. Vossius denique proponit νόσφιν τ' οἴκοιο λαθέσθαι. Neque tamen recedendum esse a codd. auctoritate ex eo perspicitur, quod primum accusativus cum λανθάνειν coniunctus a recentiorum consuetudine non abhorret (cf. Schäf. Mel. Cr. p. 91. Erf. Soph. Oed. T. 898), deinde νόστος sequente genitivo apud antiquos etiam tam usitatum est, ut mirum sit, quenquam de eo dubitare potuisse. Sic Od. ε, 344:

ἐπιμαίεο νόστον

γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι,

v. 68:

αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

ᾤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαΐδος, ᾤλετο δ' αὐτός.

cf. Soph. Phil. 43. Seidl. ad Eur. El. 161. Simili exemplo legitur in Arg. v. 200:

πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο.

v. 177:

Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν

οὐνεκα οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἴστοις

ἐν φθιτοῖσιν ἔτενξ', Ἀσκληπιοῦ, εἵνεκα λώβης.

Códices omnes in hac scriptura consentiunt. Piersonus

φθιτοῖσιν quod primam non potest nisi brevem habere, recte mutavit in φθιμένοισιν. Hermannus praeterea offendit in verbi ἔτευξε insolita constructione, cum non idem esse posset, quod ἐποίησε sic usitatum; itaque scripsit ἔταξ'. Hoc tamen nescio an ipsum pro sententiae ratione languidum videatur; expectamus potius eiusmodi verbum, quo vis ac vehementia quaedam iaciendi indicetur, ut in illo

πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

Itaque si quid mutandum esset, praeferrem graviores quidem mutationem, sed eam qua recepta nihil offensionis resideret, sic scribens:

οὐνεκα οἱ Κύκλωπας ἀμαιμακέτους ὕπ' ὀϊστοῖς
ἰφθίμοισι δάϊξ', Ἀσκληπίου εἵνεκα λώβης.

At quamvis commoda esset haec emendatio, non habet tamen ista dictionis commoditas eam vim, ut codicum auctoritas spernenda sit, modo in certas grammaticae et metricae regulas non aperte pugnet aut sententiae necessitatem quandam nimis laedat. In hoc vero exemplo eo minus de vulgatae scripturae mutatione cogitandum erat, quod, licet sermonis facilitati minus commoda, poetae tamen ingenio praecipue accommodata neque exemplis prorsus destituta est. Cum enim antiquorum ingenua quaedam et cum epici carminis natura coniuncta dicendi simplicitas propria sit, quae tunc tantum ad altiores ac splendentes orationem sese extollit, cum rerum gravitas ac commotio eam expostulent: recentiores fere, extincto paene venustatis sensu, cum grandiore omnino, quam quae rebus apta est, dictione atque inani verborum ornatu gaudeant, tum praecipue laudem ac gratiam carminibus suis quaesivisse constat exquisitis vocabulis ac formulis seligendis, quae locis aptis ineptisque ad arbitrium adhibita non possunt quin molesta ac paene taediosa evadant. Quo cum Argonauticorum scriptor minime exemptus sit, tum illud accedit, ut cogitandi insolentia quadam ac figurarum obscura inventionem, qualis in Orientalium populorum dictione inveniri solet, non abstineat. Atque ne exemplis

res carere videatur, aliquot e multis mihi eripiam, quae ad alterutram illam dicendi proprietatem pertinere visa sunt.

v. 35:

ἡδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
ψυχὰς ἐφημερίων, ὕπνω βεβολημέναι ἤτορ.

v. 43:

ἡδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα.

v. 255:

καὶ οἱ ἀπὸ στηθέων ὅπα λείριον ἐξελόχευσα.

v. 46:

πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν στέρνων δεδάηκας.

v. 47:

νῦν δ' ἐπεὶ ἡερόφοιτος ἀπέπτατο δῆϊος οἴστρος.

v. 49:

πένσῃ ἀφ' ἡμετεροῦς ἐνοπῆς.

v. 56:

Θέσφατα γὰρ Πελίδης δειδίσσετο, μή οἱ ὀπισθεν

χειρὸς ὕπ' Αἰσονίδα καθέλη βασιλῆϊον ἀρχήν,

καὶ οἱ ὑπὸ πρᾶπίδεσσι δόλου τρίβον ἡπερόπενεν.

Multa ad postrema verba a criticis coniectata sunt; recte vidisse videtur Eschenbachius, Hebraismi speciem inesse.

v. 80:

εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύησι πάνεξοχον αἶμα λελογχώς.

v. 83:

κλύε μῦθον· μειλίχίαις ἀκσαῖς

v. 118:

αὐτὰρ ἐμνθεόμην, ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.

v. 133:

τρισσὴν δ' Ἑρμείας κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν.

v. 216:

ναὶ μὴν καὶ δις σοὶ ὄρηκες ἀμύμονες ἦκον.

v. 219:

δισσὸν δ' αὖ Βορέου καλὸν στάχυν εἰσενόησα.

v. 234:

δεῖπνα δὲ πορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης.

v. 240:

Ἄφγος ἐφημοσύνησι νόον πόρσυνεν ὀχλίζειν.

v. 254:

μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.

v. 305:

ἦμος δ' ἥελιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων·
ἵπποις ὠκνὸδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα.

v. 334:

χεῖρας ἐπαντείνας, τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα.

v. 353:

ὅς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, οὐκ ἀλεγίζων
ὄρκον ὑπερβάσιον.

Hermannus scripsit:

ὅς δέ κε συνθεσίας δηλήσεται, οὐκ ἀλεγίζων
ὄρκον, ὑπερβασίην.

nescio tamen, an utrumque perperam; accusativum cum ἀλεγίζειν iungit Quintus Smyrnaeus, sicut eius primitivum ἀλέγω iam apud Homerum sic legitur; ὑπερβάσιον autem ad illam non insolitam rationem pertinere videtur, qua actionis effectus proleptice indicatur adiectivo, ut Od. θ, 38:

θοῇν ἀλεγύνετε δαῖτα.

II. ξ, 6:

θερμὰ λοετρὰ θερμαίνειν. π. 841.

v. 422:

ἐκ στόματος μελίγηρυν ἱεὺς ἀνέπεμπον ἀοιδὴν.

v. 538:

ἀλλ' ὅτε πρὸς μέσατον νυκτὸς προὔβαινεν ἀταρπός.

v. 693:

ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδῃ τάδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα.

v. 775:

εἰς μόθον αὖτικα λεύσσοι.

v. 852:

νῆα καταφθιμένοισι κεάσσω.

v. 877:

ἦδ' ὥς δυσμενέων σπάρτων στᾶχυν ἐξενάριξεν.

αὐτοφόνῳ παλαμῇ.

v. 884: ἤδ' ὥς ἀμφιπλακεῖσα περιπτύξασα τε μορφάς
similis pluralis numeri insolentia est

v. 887:

οὐδὲ τιν' αἰδῶ . . . ἔσχε πόθων ἥρωος.

v. 896:

κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πνυθμὴν.

v. 1100:

βάντες ὑπὲρ τοίλων, ἄλλαδε σφυρὰ κοῦφα βάλοντο.

v. 1120:

πάντες, ὁμῶς στίλβοντες ὁμηλικίην ἐρατεινὴν.

v. 1229:

αἰδομένη χλωρὸν γὰρ ὑπὸ στέρνοις ἀκάχητο.

Atque laetam hanc exemplorum segetem si quis vellet facile triplo augere posset, neque dubito, ad eandem rationem illum versum referre, quem supra adscripsi. Nam praeterquam quod genuino huius poetae dicendi genere maxime conspicuus est, similium quoque exemplorum analogia non deest. Atque in ipsis Orphicis habemus haec:

v. 677:

τοὺς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότητας αὐτὶς ἔτενξεν.

Lith. 29:

γαί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκάοισιν λέοντα

δεινὸν καὶ λαοῖσιν εἰκότα δαίμονα τεύξω.

cf. v. 72, 614. Deinde apud Quintum VII, 674:

οὐνεκ' ἀρ' αὐτοὺς

θαρσαλέους κατέτενξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἐτοίμως,

quem versum cur Hermannus suppositum iudicaverit, non intel-
ligo. Nam idem verbi usus est I, 666:

αὐτὴ γάρ μιν ἔτενξε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀγχιτῆν.

cf. II, 459. V, 524, 548, 553.

In Hesiodi denique Opp. v. 77 prorsus eandem habes verbi
τεύχειν constructionem:

ἐν δ' ἄρα οἱ σθήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης

ψεῖ δ' αἰμυλίου τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος

τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτυπον.

v. 224:

αὐταρ οἱ Πελίαο Φεραιόθεν ἦλυνθ' ἀνακτος

ἄγχιστεῦς· νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργῶης λελίητο·

ἄγχιστεῦς cum non sit filius, quae notio desideratur hoc loco; permulta ad hunc locum coniectata sunt, omnia tamen eiusmodi, quae offensione non careant. Igitur Hermannus cum Piersono lacunae signa posuit. Fortasse leni mutatione legendum erit ἄγχι νιός, hoc sensu: „Prope illos advenit Peliae filius,” ut v. 147:

Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφ' ἔσπετο, Ναυβόλου νιός
et 185:

αὐτὰρ οἱ Τελαμῶν συνεφ' ἔσπετο. cf. v. 193, 194.

Certe insolita dictio ἄγχι οἱ ἦλυνθεν nihil offensionis habet consideranti similem locum v. 157:

ἐν δὲ Περικλύμενος Νηληϊὸς εἰς ἀφίκυνεν,

ἄγχόθι Παλλήνης τε καὶ εὐύδροιο Λιπάξου

ἄστυ λιπῶν ἀφνειόν. cf. v. 168.

v. 235:

δειπνα δὲ πορσύνοντο πολυξείνοιο τραπέζης

ἤμενοι ἐξείης· πόθεν δέ τοι ἔργον ἕκαστος.

Hanc et subsequentem sententiam qui bene consideraverit, non negabit, ἔργον aliquid habere hoc loco; inde suspicor, poetam scripsisse πόθεν δέ τε δόρπον ἕκαστος. Neque obscurum est, unde ἔργον originem habeat; hic enim versus in libris post illum

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτοῦ θ' ἄλιν ἐπλετο θυμὸς

legebatur, quod ita factum esse videtur, ut, cum in primo codice non amplius legi posset, ab alia manu in marginem inferiorem adscriptus, deinde eodem loco per omnes codices propagatus sit; sic autem positum cum δόρπον prorsus ineptum esse viderent ii, qui describerent codicem, substituebant partim μέγα ἔργον, partim δέ τοι ἔργον. Cf. v. 501, ubi similiter, quod modo δειπνόν, postea δόρπον vocatur; Od. δ, 61, 243. v, 390.

v. 250:

παχινώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰήσονος· αὐτὰρ ἔμοιγε
νεῦσεν ὀπιπτεύων.

Pro ἔμοιγε et codicum et exemplorum auctoritate munitissimo miror Hermannum dedisse ἔπειτα, quod cum manuscriptorum auctoritate paene destitutum sit, tum e recordatione v. 239 vel ex antecedente vocabulo ἀπειθής natum videtur; illud autem propter oppositionem, quae sententiis intercedit, paene necessarium et consuetudini poetae, qui Orphei personam quoquo modo potest insignem reddere studet, maxime accommodatum est. cf. v. 409, 421, 574.

v. 260:

Ἀργὼ, πένκῃσιν τ' ἰδὲ δρυσι γομφωθεῖσα.

Hermannus, ut versus recte procederet, scripsit

Ἀργὼ πένκῃσιν τ' ἡ δὲ δρυσι γομφωθεῖσα.

Lenius et rectius scribes

Ἀργὼ πένκῃσιν τε ἰδὲ δρυσι γομφωθεῖσα.

τ' ἡ δὲ enim nusquam apud epicōs in secunda versus parte post caesuram invenitur, nisi corruptum ex τε ἰδέ. Offendisse autem videntur librarii in hiatu ante ἰδέ, unde factum est, ut nunc omnia fere coniunctionis τε ἰδέ exempla coniuncta sint cum varietate τ' ἰδέ vel τ' ἡ δὲ vel alia corruptione. Idem accidit in v. 218; qui in optimis libris sic legitur:

Πελλήνην προλιπόντες ἰδ' ἥθεα πατρίδος αἴης·
ubi cum dualis numerus desideretur, Hermannus dedit προ-
λιπόντ' ἡ δ' ἥθεα· verisimilius versus sic scribetur:

Πελλήνην προλιπόν τε ἰδ' ἥθεα πατρίδος αἴης.

v. 404:

ῥωγαλέας ἐστρώσεν ὑπὸ στιβάδασιν πέτῃλα
κλινθῆναι δ' ἐξελευσεν, ἀδαιδάλοις δ' ὑπὸ πλεχτοῖς
κρεῖτα χύδην προὔθηκε.

Hermannus praepositionem ὑπὸ quae in priore versu est, mutavit in ἐπὶ· verisimilius est, illud ὑπὸ quod in altero est errantibus librarii oculis ex antecedente versu originem habere; est enim rei magis congruum, Chironem folia non su-

per stragula stravisse, quo accumberent heroes, sed sub stragula; neque carnes sub crates positas, sed super crates heroibus apposuisse.

v. 446:

οἱ δὲ θεῶς ἤγεοθεν, ἔντυνε ὃ ἐ τεύχε' ἕκαστος·
 ἔντυνε cum propter vitium metricum ferri nequeat, Schneiderus recepit e cod. Voss. ἐπ' ἔντυνε τεύχε' ἕκαστος· quam hoc propter particulae omissionem durum esse sensit et dubitat, an melior sit lectio Piersoni; hic enim coniecit ἔδυνε, probante Gesnero et Vossio; quod tamen an genuinum sit valde dubito, numeri enim sunt pessimi, quorum, praeterquam quod caesura trochaica in quarto pede laborant, decursus prorsus amphibrachycus est. Schneiderus praeterea monet, non exuisse Argonautas arma, ergo non potuisse induere. Qua observatione adductus Hermannus versum sic constituit:

οἱ δὲ θεῶς ἤγεοθεν ἐπ' ἔντεα νηὸς ἕκαστος
 qua emendatione tantum abest, ut res salva sit, ut immo gravissima offensio existat. Argonautae enim nondum e Centauri antro discesserant, sed postea demum v. 457 ad navem perveniunt; neque Schneideri illa observatio iustam mutandi causam praebet; moris enim erat, ut qui hospitio excepti essent, arma deponerent; cf. v. 521, ubi induunt arma, quanquam eos exuisse ea non antecedit. Equidem, solam probabilitatem secutus, locum sic scripserim:

οἱ δὲ θεῶς ἤγεοθεν, ἐπ' εἰ δ' ὅτε τεύχε' ἕκαστος.

v. 467:

Οὐλύμπον δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας ἐρυμνοὺς
 εἰς ἑδράκον Μινύαι, καὶ Ἄθω δένδρῳδεα κάμψαν,
 Παλλήνην αἰεὶ ῥαῖαν, ἰδὲ ζαθέην Σαμοθράκην.

Recte observat Schneiderus, quanquam dissentiente Hermanno, Argonautas Samothracam non praetervectos, sed eam in insulam egressos esse; itaque pro δένδρῳδεα κάμψαν proponit δένδρῳδε' ἔκαστον. Codd. Voss. Ruhnk. Vind. habent κάμνον, pro quo lenius videtur scribere κνημόν, quod

aliis huius carminis locis Attica forma $\kappa\nu\alpha\mu\delta\nu$ in libris legitur. Quod si hoc quoque loco olim fuisse statuamus, facillime ex eo $\kappa\acute{\alpha}\mu\nu\omicron\nu$ fieri poterat; $\kappa\acute{\alpha}\mu\psi\alpha\nu$ autem iis deberi videtur; qui Ἀθώ formam pro accusativo accipientes, verbum desiderabant unde penderet; nihil vero obstat, quominus Ἀθώ pro genitivo casu habeamus in hoc certe scriptore, apud quem Atticae formulae usitatissimae sunt, veluti v. 438, $\epsilon\sigma\mu\alpha\rho\acute{\alpha}\gamma\omicron\nu\nu$, 464, 804 $\rho\epsilon\iota\theta\rho\omicron\nu$, 12 $\chi\acute{\alpha}\omicron\nu\varsigma$, 564 $\eta\acute{\omicron}\nu\alpha$, 678 $\Phi\iota\nu\epsilon\iota$, 757 $\lambda\epsilon\acute{\omega}\nu$, 611 $\omicron\varsigma\epsilon\iota$, 835 $\kappa\acute{\epsilon}\rho\delta\omicron\nu\varsigma$, 744 $\epsilon\theta\nu\eta$ et plurima alia.

Licet fortasse eadem de causa in v. 583:

$\theta\acute{\alpha}\sigma\sigma\omicron\nu\tau\iota$ σταδίοισι, ποδωκείης ἔνεκα σφῆς
pro inepto $\theta\acute{\alpha}\sigma\sigma\omicron\nu\tau\iota$ scribere $\acute{\alpha}\sigma\sigma\omicron\nu\tau\iota$ vel $\acute{\alpha}\sigma\omicron\nu\tau\iota$, Attica forma pro epicorum $\acute{\alpha}\iota\sigma\sigma\omicron\nu\tau\iota$, qua utitur etiam Quintus Smyrnaeus. Piersonus quidem coniecit $\theta\acute{\alpha}\sigma\sigma\omicron\nu\iota$ ἐν σταδίοισι, Hermannus $\theta\acute{\alpha}\sigma\sigma\omicron\nu\iota\omicron\iota$ σταδίοισι. sed praeterquam quod primum hiatum habet, alterum propter $\omicron\iota$ nomini proprio postpositum incertum est, utrumque tautologia laborat; sequitur enim: $\pi\omicron\delta\omega\kappa\epsilon\iota\eta\varsigma$ ἔνεκα σφῆς.

v. 571:

Κύζικον εἰζέστοισιν ὑπὸ πλάκέεσσιν ἔθηκαν,
 $\alpha\acute{\nu}$ δ' ἄρα τύμβον ἔχεναν

Pars codicum pro $\pi\lambda\alpha\kappa\acute{\epsilon}\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ exhibet $\pi\lambda\alpha\tau\acute{\epsilon}\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$, primum forma illegitima, utrumque sensu incommodo. Itaque Hermannus dedit:

Κύζικον εἰζέστοισιν ὑπερ λεχέεσσιν ἔθηκαν.
quod quanquam Homericis locis egregie firmari videtur, illud tamen praecipue inter hos et illum intercedit discriminis, quod apud Homerum $\lambda\acute{\epsilon}\chi\omicron\varsigma$ semper aut lectum significat, quo mortui impositi lugebantur et postea concremabantur, aut feretrum, quo ex acie ferebantur in castra. At de utroque cogitari non posse hoc loco, illud monstrat, quod eodem loco quo ceciderat Cycicus, statim sepelitur. Igitur $\pi\lambda\epsilon\kappa\acute{\epsilon}\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ praeferendum videtur, quod et ad codd. scripturam et ad poetae consuetudinem proprius accedit; praeterquam quod sic

etiam ὑπὸ commodissime servari poterit; mortuum enim sub cratibus ponebant tumulumque insuper fundebant.

Tribus aliis locis Hermannus eiusdem notionis vocabulum πλέκτοις vario modo in codicibus depravatum elegantissime restituit. Primum in v. 314:

ἐν δ' ἄρ' ὑπερθεῖν
πλέκτῳ παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυντα δῶρα
pro vulgato πέπλω· deinde v. 405:

κλινθήναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοις δ' ἐπὶ πλέκτοισι
κρεῖα χύδην προὔθηκε

ubi vulgo πλάγκταις, quod nihili est; tum
v. 955:

αὐτίκα δ' οὐλοπλάσμαθ' ὑπὸ πλέκτοισι ἐπονέμην.

Vulgo πέπλοις. Pertinere autem videtur varius hic cratium usus ad agrestis vitae antiquam simplicitatem commendandam, quod cum consilio et fine poetae coniunctum esse docent Bernhard. Hist. Litt. Gr. II, 267 et Herm. ad Arg. v. 405.

v. 436:
Πηλίου, ὑψηλὰς τε μετὰ δούας ἤλυθε γῆρας.
Displicet in hoc versu vocabulum ἤλυθε, quod e v. 433 huc transiisse videtur. Leni mutatione substituere malim ἤπνευξε, verbum se sono usitatissimum, ut Il. ξ, 399:

οὐτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
ἤπνευξε

v. 605:
Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὄνειροπόλον διὰ πύστιν

κνημὸν ἐπὶ ζάθεον καὶ Δινδύμον ἀκρόρειαν.

Nisi verbum ἰverunt vel simile quid, quod deest, recte omitti posse putes cum Gesnero et Wesselingio neque cum Hermanno et Ruhnkenio lacunae signa ponere velis, coniecturae locum concedes. Illud enim durissimum, hoc non necessarium est, si legas:

κνημὸν ἐβαν ζάθεον

Similiter v. 555:

Δινδύμον αὐτίκ' ἔπειτα Πέης ἔδος εἰσαναβάντες

V. 629: ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱρὰ
βῶμον ἐπιστέψαντες ἐπ' ἐσσομένοισι πύθ' ἐσθαί
Πεισματίζη

Huius loci cum commode intelligi scriptura vulgata vix possit, neque facile queat quid de ea faciendum sit reperiri: factum est, ut vulgatam pars retinendam, pars removendam existimet, ita vero, ut, qui ab alterutra harum stant partium, inter se ipsi prorsus dissentiant. Atque emendandi rationes propositae sunt tres, interpretandi quatuor, tales vero omnes, quarum ne una quidem cuiquam ab omnia parte probanda videatur.

Et primum quidem verba ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱρὰ eorum offensionem excitarunt, qui in hanc sententiam ea intelligebant, in ipsa navi sacra instituta esse; quod cum fieri potuisse negarent, Piersonius scripsit ἐπὶ θύρῃ, cum ara ad sacrificandum in litore esse deberet; Schneiderus in eo offendit, quod Argonautae in transtris sedentes aram, quae esset in litore, coronasse dicuntur; Heynius autem versus 629, 630 et 631 post v. 625 collocando locum sanari putabat; quo facto, difficultatem non tolli observat Hermannus. Gesnerus ad explicandum promptior, interpretatione rem absolvere posse sibi videbatur. Itaque nihil opus esse dicit, ut ara fuerit in ipsa Argo, quanquam hoc etiam fieri potuisse non negat; sed moris fuisse, ut de prora vel de puppi navis exta in mare porrigerentur Neptunoque libaretur; et hanc suam sententiam idonea exemplorum copia astruxit. Attamen quominus illud hoc quoque loco factum esse probabile videatur, multa sunt, quae obstant. Atque primum quaesiverit quispiam, quid commoverit poetam, ut, cum multae essent sententiam illam clare exprimendi rationes, eam potissimum eligere voluerit, quae a perspicuitatis laude esset remotissima; vix enim, si illud, quod Gesnerus voluit, dicendi poetae mens fuit, plane perspicitur, quid sibi velint verba ἐπὶ νηὶ, quae omnia potius, quam unum illud, quod hoc loco desideratur, significant; recte enim ex-

plices in navi, ad navem, prope navem et nescio quae alia; id tamen quod imprimis illi sententiae esset accommodatum, scilicet e navi, nemo facile eliciet. Deinde cum dixerit poeta, Argonautas sacra misisse, expectamus certe, ut idem dicat, quo miserint vel cui miserint; sic autem verba πέμπομεν ἰρὰ absolute posita neque obscuritatis vitio carent neque prius exta in mare porrigere ea significare crediderim, quam certis exemplis probatum fuerit. Sed si parum ad persuadendum valent haec singula, suspiciosus tamen est singulorum confluxus, quae certe coniuncta inter se aliquantum valebunt. Itaque non verendum mihi erit, ne in temeritatis crimen incidam, si leni mutatione sic scripserim:

ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὸν ἐράσμια πέμπομεν ἰρὰ,

quo facto omnibus illis incommodis te expeditum esse intelliges. Attamen prius quam, quod scripsi, quoquam modo licebit firmare, videndum erit de verbi ἐπιστέψαντες in subsequente versu ratione, quod quominus sicut vulgata lectio, ita coniectura mea vix cuiquam probabilis videri possit, impedimento est insuperabili. Quomodo enim Argonautae, cum ipsi in navi essent, non esset ara, quam in Dindymo monte extruxerant, ornare poterant aram? Nihilominus tamen Gesnerus interpretando rem expedire et ad sententiam suam accommodare infeliciter tentavit. Nimirum fortasse ex ipsa navi viridia versus aram proiecerunt. At si illud volebat poeta, aut intelligi noluisse putandus est; quis enim talia divinaverit? aut verborum notiones ad arbitrium vel auxisse vel coarctasse, quod utrumque non est credibile. Neque ipsi Gesnero hanc suam explicandi rationem magnopere placuisse, ex eo perspicitur, quod praeferendum ducit, ut pro ἐπιστέψαντες legatur ἐπισκήψαντες, de quo infra dicemus.

Miror, in similem sententiam disputasse Hermannum, cui βωμὸν ἐπιστέψαντες nihil aliud hoc loco significare videtur, quam venerantes aram, quod libationibus e navi in eam spargendis fieri potuisset; sed ea verbi significatio cum exemplis careat, tum sententia repugnat; ἐπιστέφειν enim,

quanquam eam, quae primaria fuit, coronandi notionem amis-
sisse videtur, non ita tamen amisit, ut coronandi certe spe-
ciem quandam atque similitudinem non retinuerit. Cum igitur
ne unum quidem exemplum reperiatur, quin ista notio pelluceat,
Hermanni explicatio quippe cum verbi notione parum coniuncta
non probabilis videtur. Sed ut etiam quod concedendum non
est, concedamus, ἐπιστέφειν nescio qua ratione simplicem
honorandi habere notionem, parum tamen inde proficies ne-
que magis eo res salva erit. Quocunque enim verteris verbi
significationem, nullam ea certe difficultate cernes impeditam,
ut verborum ἐπ' ἐσσομένοισι πυνθέσθαι quae ratio sit
et unde pendeant, vix perspicias. Neque enim quemquam puto
allaturum esse exempla, velut haec: Il. α, 22:

ἐπενφῆμυσαν Ἀχαιοί

αἰδεῖσθαι θύεσθαι καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·

vel β, 290:

ἀλλ' ἡλοισιν ὀδύρονται οἷκόνδε νέεσθαι

et similia quaedam. In his enim licet insoliti aliquid habeat in-
finitivus, est tamen cum explicatu facilis, tum eo maxime ab
isto loco differt, quod verbum dicendi praecedit, e quo κε-
λεύοντες vel simile quid facile elicias. Qui igitur contor-
tas interpretandi rationes amplecti noluerit, coniecturae locum
dabit. Atque Gesnerus proposuit ἐπισκήψαντες, quod et
sententiae bene convenit et abruptae constructioni commode
medetur; cum tamen ab epicorum usu alienum sit, praeferendum
duxerim βωμόν ἐπὶ στέροξαντες quae mutatio cum sit aequae
lenis et rei congrua, tum eo praeterea commendatur, quod et
in hoc ipso carmine eadem significatione haec vox reperitur
et saepe accidit, ut grammatici rariorem hanc orandi notio-
nem ignorantes vario modo eam depravarent. Sic v. 774:

ἢ οἱ ἐπ' Αἰητάο μῶλοι δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων

μειλιχίοις στέροξοι τε παραιράμενος ἐπέεσσιν·

quod cum Ruhnkenius perperam mutasset primum in θέλξη,
deinde in θέλξοι, Gesnerus vulgatam quidem quod defendit,
recte fecit, defendendi autem quam instituit rationem, ea est

falsa, cum et ipse verbi illius vim non assecutus esset. Idem accidisse videmus in Soph. Oed. R. v. 11:

τίνι τρόπῳ καθέστατε
δείσαντες ἢ στέροξαντες;

ubi pars scriptorum et vetustae editiones praebent στέροξαντες, neque necessitate neque commoditate ullo modo probabile. Totum igitur locum sic scribens.

ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὸν ἐράσμια πέμπομεν ἰοῦ,
βῶμον ἐπὶ στέροξαντες ἐπ' ἐσσυμένοισι πυνθέσθαι

unum etiam videndum mihi erit, ne, quod prima fronte aliquis existimet, sententia antecedens repugnare videatur. Neque tamen repugnat; nondum enim Argonautae, cum mitterent ea sacra ad templum, navibus altum petierant; sed postea demum, cum sacra miserant, navigasse eos apparet e v. 632.

v. 672:

σπεύδοντες προχοαῖς ἡδ' ἐν νιφάρογεσιν ὕλαις.

νιφάρογεσιν cum primam habeat brevem, Hermannus scripsit ἡδ' ἐν νιφάρογεσιν ὕλαις, quod reiiciendum est propter caesuram trochaicam in pede quarto; praeferenda autem videtur Schneideri lenis coniectura νιφετάρογεσιν; licet enim praeter ea, quae Hermannus huius caesurae enumeravit exempla, eadem invenitur in vv. 534, 560, 608, 618, 621, 1000, 1198, 1317. nihilominus tamen sine offensione inferri non potest.

v. 740:

Ἄλυσος τε ῥέεθρον
πολλὸν ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἀλιμυρέας ἔλκον.

Aptissime Hermannus pro vulgato βάλλον Wesselingii coniecturam πολλὸν recepit; perperam tamen pro ἔλκον scripsit ἔλκων, quod quo referendum sit non patet.

v. 810:

Ἡ ῥη γὰρ πέρι πάμπαν ἐτίετο, καὶ οἱ ἔδωκεν
κάλλος τε μέγεθος τε.

Schneiderus cum dativum Ἡ ῥη pro nominativo proposuisset, Hermannus eam mutationem tam necessariam esse duxit, ut in textum recipienda fuisset a Schneidero. Et recepit

ipse. Quanquam vero ab antiquis poetis *τίεσθαι* activo sensu pro *τίειν* usurpatum fuisse probari nequeat, recentiorum certe exemplis non prorsus caret ea permutatio; sic in Hes. Theog. v. 428:

ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτὴν idem qui verbi usus plurimis gravissimisque argumentis accedit, hymnum illum in Hecaten ab antiquo Theogoniae scriptore non profectum esse.

v. 818: *δοῖω δ' ἐχάτερόθεν ἐήσθην θυγάτρες· ταῖς γὰρ οἱ ἀγαλλόμενος πεφόρητο.*

Sententia est languidissima et prorsus inepta, neque quid illud *γὰρ* sibi velit, facile perspicias. Emendatio autem certissima petenda est ex Apoll. Rh. I, 973:

ἰσὸν που κακείνῳ ἐπισταχύνεσκον ἰοῦλοι, οὐδέ νῦν πάιδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο.
v. 824:

Φράζετον, οἵτινες ἐστέ, τί δὲ χροῆος ὕμματα ἰκάνει, ἔκποθεν ἐλδομένοισι Κυτῆϊδα γαῖαν ἀμείψαι.

Haec Gesnerus sic interpretatus est: Dicite, qui estis, aut quae vobis necessitas venit, et unde, ut velletis in Cytaidem terram transire?

Quae si poeta voluisset, scripsisset *καὶ πόθεν*, ut recte observat Schneiderus, qui verba illa corrupta esse censet; offendit enim dativus *ἐλδομένοισιν* post accusatioum *ὕμματα*. quam quidem constructionem defendere voluit Hermannus tragicorum aliquod exemplis, et hanc sententiam esse dicit: quae vobis necessitas venit, alicunde volentibus in Cytaidem terram transire? Ut concedamus, etiam in epico carmine ferri posse insolitam illam casuum permutationem, pugnant certe inter se *χροῆος* et *ἐλδομένοισι*. si enim necessitas veniendi erat, non volentes veniebant. Idem sensisse videtur Koenigsmannus, qui proposuit *ἡ λαμένοισι*, et forma illegitima et sensu adeo exquisito, ut paene ineptus sit. Est enim hic: Dicite, qui sitis, quaeque vobis venerit necessitas,

ut alicunde exacti traiceretis ad terram C.? Mihi quidem, si quid mutandum est, sic potius scribendum esse videtur:

οὐ ποθ' ἐλδομένοισι Κυτήϊδα γαῖαν ἀμεῖψαι.

quo facto et sententiae et constructionis importunitati commode medetur. Sententia est: Dicite, quae vobis necessitas venerit ut contra voluntatem nostram in C. terram transiretis. cf. Apoll. Rh. I, 110; 984:

μετὰ δ' ἤλιδεν ἐλδομένοισιν

II, 1193:

εμελλεν ἐλδομένοισιν ἰξέσθαι.

II, 1285:

ἐλδομένοισι φαάνθη. III, 523, IV, 1415.

Orph. Argon. v. 477:

καὶ ἤκλυτὴ Ὑψιπύλεια

ἐλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.

v. 832.

οὔτε τι ληϊστῆρες ἰκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην

γάϊαν ἐπιστρωφῶντες ἐγείρομεν ὕβριος αἴση

ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν

Hermannus quod inepte dicatur οὐτινα γαῖαν, ineptius etiam ἄκλην, ad Heynii coniecturam scripsit οὐτέ οἱ ἄλλως. Vocis ἄλλος quae hic et alibi est ratio parum perspecta, per multos graecorum scriptorum locos perperam mutandi causa fuit. Quorum explicatio sic instituenda est, ut ἄλλος cum subsequenti notione non tam coniungendum sit, quam disiungendum ab ea, ita quidem, ut id quod sequitur vocabulum vel explicatio vocis ἄλλος, vel certe explicationis pars habenda sit. Hanc tales locos, a librariis vario modo depravatos recte explicandi et de-
nuo restituendi viam praeivit ipse Hermannus ad Soph. Phil. v. 38. et opusc. III, 184, unde perspicuum fit, talia exempla interpretanda esse per: cetera, nominatim, praeterea. cf. Pape in lex. gr. s. h. v. 889:

ἄλλα π' αὖ πολλὰ καὶ ἐς ὕστερον αὐτὶς ἀκούσῃ.

Corruptissima haec verba Hermannus sic restituit:

ἀλλὰ τε καὶ μάλα πολλὰ, τὰ θ' ὕστερον αὐτὶς ἀποβαίη.
Poeta vero cum non continuet orationem, sed subito abrumpat,
probabilius videtur sic scribere:

ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ πολλὰ μεθ' ὕστερον αὐτὶς ἀκούσῃ.

Similiter in Lith. v. 329:

ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ πρὸς αὐτὰ πειρηθῆναι
πάντα μάλ', ὅσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται.

Apoll. Rh. III, 1167:

ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἐσαῦτις ἐΐψομεν ἀλλήλοισιν.

v. 920:

ὄρμινόν τε καὶ εἰρύσιμον, κυκλαμὶς τε θεοῦ δῆς.

Pro θεοῦ δῆς non τ' ἰοεῖ δῆς scribendum fuisse docet Buttm.
Lexil. I, 172. Tribuebant enim antiqui divinas vires illi herbae,
quod apparet e Plinii l. XXV, 9.

v. 940:

δίζομεθ' ἡμὲν ἄελπτον οἷζυροῖο πόνοιο.

Hanc vulgatam lectionem corruptam esse ineptum monstrat
ἡμὲν, pro quo codd. Voss. Vind. Ruhnk. praebent οἱ μὲν,
quod edidit Schneiderus. Quod quanquam et ipsum sensu pror-
sus destitutum est, propius tamen ad genuinam scripturam acce-
dere videtur. Etenim non obscurum est, ἡμὲν eorum studio
in textum venisse, qui sententiae ratione non perspecta, hunc
versum ita referendum esse putabant ad v. 942, ut cum in hoc
ἦδε legeretur, in eo ἡμὲν requiri existimarent. Gesnerus
pro οἱ μὲν coniecit οἱ μόνον probante Hermannuo, dubitante
Ruhnkenio. Neque apud ipsum hanc coniecturam omni dubio
caruisse, ex eius interpretatione facile perspicias. Est enim
haec: Quaerimus viam insperatam aerumnosi labo-
ris perficiendi; recte enim sentiens, si hoc scriberet quae-
rimus viam insperatam aerumnosi laboris, non ad-
dito perficiendi vocabulo, sententiam neque perspicuam ne-
que absolutam esse, illud addendum putavit; οἱ μόνον autem cum
nihil sit nisi via, hoc ipsum ad sententiam clare exprimen-
dam non sufficere apparet; quam enim decursus exitusque
significationem verbo vindicare studuit Gesnerus, eius vel in

maximo numero ne unum quidem exemplum invenio. Deinde, quis insperatum rei exitum quaerit? Quod enim non spero, id ne quaero quidem. Hermannus Gesneri interpretationem in eo reprehendit, quod vertendum fuerit desperatam viam, quo facto, rem non magis videbis expeditam; nemo enim, dum ulla alia ad finem perveniendi pateat via, desperatam quaeret; neque Argonautas qui nondum aliud quidquam tentaverant, continuo illud fecisse credibile est. Ceterum Gesnerus cum pro οἱ μὲν necessario substantivum nomen substituendum putaret, cuius attributum esset ἄελπτον, certe illud substituuisse putandus est, quo qui opus esse substantivo sibi persuaserit, non facile quod probabilius sit, invenerit. Attamen quominus necessariam illud videatur, illud obstat, quod si olim substantivum eo loco fuit, vix credibile est, quemquam locum adeo depravasse, ut sensus existeret prorsus nullus; neque si in primo libro ea vox aut deerat aut corrupta legebatur, librarii, si ἄελπτον pro adiectivo nomine habuissent, οἱ μὲν vel ἡμὲν substituissent, sed qualecunque potius substantivum. Inde verisimile fit, corruptelam non in οἱ μὲν, sed in ἄελπτον quaerendam fuisse; quod si tenetur, locus nulla paene mutatione ita restitui potest, ut a sententiae antecedentis ratione non modo maxime commendetur, sed paene necessario requiri videatur.

En, quod scribendum videtur.

διζομεθ'. οἱ μὲν ἄέλπτεον οὔζου τοῦ πόρου:
incerti eramus consilii; alii quidem desperabam
de aerumnoso labore. Et primum quidem quod ad syni-
cesim attinet in voce ἄέλπτεον, ea neminem offendet, qui cum
plurima eius in hoc ipso carmine exempla cognoverit, tum Homeri
versum comparaverit, qui legitur Il. η, 310:

καί ῥ' ἥγον προτὶ ἄστν, ἄελπτέοντες σόον εἶναι.
ubi simili depravatione ante Wolfium ἄέλποντες legebatur.
Librariis autem offensioni interdum fuisse synicesim et metro
fortasse non accomodatam, alia quaedam in hoc carmine ex-
empla haud obscure demonstrant; sic in v. 168:

ἀγχόθι Πηνειοῦ καὶ ἐνπελαγέος Μελιβοίης.

ubi plurimi codd. $\epsilon \upsilon \lambda α γ ε ο ς$, unus $\epsilon \upsilon π ε λ α γ ο υ ς$ et in v. 849:

$\epsilon \lambda π ε ο \theta ^{\prime}$, $\omega ς ο ι α δ ᾽ ῥι π ο ν γ ε ρ α ς ε σ σ ε τ α ι ε μ ῖ ν$

Hermannus sententiam suam ante $\epsilon \lambda π ε ο \theta ^{\prime}$ vocem η excidisse, exemplis et doctrina sic firmavit, ut de ea vix dubitari possit. Reliquum est unum, ut de sententia coniecturae meae pauca exponam; non quo explicatione indigeat, est enim perspicua; sed ut ea quae cum serie sententiarum ei intercedit coniunctio, clarius perspiciatur. Etenim inde a v. 897 narraverat Iason horribiles qui superandi essent labores ad pellem auream auferendam. Quibus auditis, Argonautas non continuo desperatum rei exitum quaesiisse, sed primum, quid faciendum esset, incertos haesisse, humani animi naturae multo magis erat congruum; deinde quo atrocitas rei magis appareat, poeta nonnullos desperasse de perficiendo labore addit et hanc sententiam subsequentibus versibus accuratius definit. Neque in v. 942 Vindob. codicis lectio $ο ι δ' \omega ς$ pro vulgato $\eta δ' \omega ς$ prorsus spernenda videtur, cum aptissime ad $ο ι μ ε ν$, quod antecedit, referatur, sic ut alii de eo potissimum desperarent, quomodo Dianam possent placare, alii quomodo feram superarent. v. 979:

$τ ρ ι σ σ ο κ ε φ α λ ο ς δ α ῖ ν, ο ο δ η τ ε ρ α ς, ο ὗ τ ι δ α ῖ ζ γ ὶ ν.$

Heynius, Ruhnkenius, alii scripserunt $τ ρ ι σ σ ο κ ᾶ ρ η ν ο ς$, quod Hermannus etiam edidit. Eadem mutatio pertinet ad Hes. Theog. v 287. 312 et ad alios quosdam locos, quorum in numero ne unus quidem satis firma de causa mutari posse videtur. Egrege enim defenditur vulgata lectio cum veterum magistrorum luculentis testimoniis, tum similium exemplorum haud obscura analogia. Rem pertractavit magno doctrinae apparatu et exquisita exemplorum copia Muetzellius de emendatione Theog. Hesiod. pag. 449, quo illud certe elucet, iam ab Alexandrinis grammaticis formam illam probatam tamque vetustam esse, ut in Argonauticorum certe scriptore, qui ab illorum doctrina non alienus fuit, minime mutari debuerit. Neque omnino est verisimile, a librariis pro $τ ρ ι σ σ ο κ ᾶ ρ η ν ο ς$

eam formam substitutam esse, quae cum a vulgari consuetudine esset remotior, tum a metrica ratione multis vitio non carere videretur.

v. 999:

δένδρεα δ' ἐσμάραγγε κραιδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα
κρημνόθεν ἐκ ῥίζης.

Postrema verba propter copulativae coniunctionis defectum ab epica ratione abhorreere perspicuum est. Quanquam Gesnerus ea ita defendere voluit, ut ad similitudinem illius ἄνω κάτω conformata essent. Ruhnck. coniecit κρημνόθεν ἐκ ῥίζης. elegantius quidem scripsisset κρημνόθεν ἐς ῥίζην. qui autem comparaverit similem Theogoniae Hes. locum v. 680 et Homeri aliquot veluti Il. o, 171. τ, 358, is non dubitabit scribere lenissima mutatione κρημνόθεν ἐκ ῥίπης.

v. 1035:

φέρεν δ' ὄγε κύματι κραιπνῷ
θεινόμενον δίνει; δ' εἰς κύμ' ἄλός ἀτρογέτοιο
κέλσεν ὑπὲρ νήσων.

Offendit in his particula δὲ post secundum vocabulum posita; praeterquam quod in versu antecedente accusativus, licet non necessarius, non commode tamen abest; habet certe duri aliquid haec brevitās. Utrumque incommodum removeas nulla mutatione:

φέρεν δ' ὄγε κύματι κραιπνῷ
θεινόμενον, δίνει δ' εἰς κύμ' ἄλός ἀτρογέτοιο

Eodem pertinet v. 984, qui vulgo sic legebatur:

ἐγκύκλιαι δ' ἐδινεῦντο περὶ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

διρέω autem cum primam semper producat, Hermannus sic scripsit:

ἐγκύκλιαι δίνεον δ' ἐπερὶ βόθρον ἔνθα καὶ ἔνθα.

Neque tamen recedendum videtur a codd. Voss. et Ruhnck. auctoritate, qui omittunt δὲ. nihil enim offensionis habet haec omissio hoc quidem loco, ubi post sex sententias particula δὲ inter se iunctas totidemque sequentibus commodus requiescendi locus est, quo tandem, fatigante orationis aequabilitate, novus

sententiarum ordo incipiat. De διευντο forma v. Thiersch gr. p. 310. Sic particulae δὲ post alterum vocabulum posita e
unum exemplum restat v. 1328 :

μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὄν πόσιν·

eo excusatum quod duo illa verba in unum fere sensum coa-
luerunt. Neque aliter post tertium vocabulum posuit poeta,
nisi ut nomen substantivum cum adiectivo antecedit, addito sive
adverbio sive praepositione, veluti in vv. 460, 820, 894, 1264;
inde quod Hermannus scripsit v. 1129 :

ἐπὶ οἷ ξέκλιται δὲ πελώρη·

non probabile videtur.

v. 1050 :

οἱ μῆσαντο οὐ μισήν Χερσάνδαίων ἀνλῶνων.

Pro μῆσαντο, quod sensu caret, Voss. et Ruhnk. habent
κείσαντο, Vind. κήσαντο. Hermannus οἱ νάσσαντο.
Scripsit poeta οἱ κήσαντο δὲ

v. 1132 :

Pro κείνοισιν μερόπεσιν elegantius legeretur δειλοῖ-
σιν μερόπεσιν sic de eadem re

Odyss. λ, 19 :

ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὀλοῇ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν·

v. 1058 :

καὶ τοῦ ἔπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμαρ·

δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα·

Verba δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι quid sibi velint, vix
quisquam intelliget. Gesnerus quidem temporis nomen in iis
latere suspicatur, ut δισσαὶ τρίμοροι sint duo dodrantes
diei sive dies integer cum dimidio. Quae res cum incertissima

sit neque quisquam facile tam obscuram temporis notionem in
epico carmine adhibuerit, cui obstat praeterea quod antecedit :

πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμαρ, verba illa vitiosa esse censet

Schneiderus. Leni mutatione locus restitui potest, legendo

δισσαῖς δ' ἐν τριμόροισι Βοὸς πόρον ἐξικόμεσθα·

tremantibus autem manibus in Bosporum pervenimus.

Quod a sententia quidem quam aptum sit, tam ex iis, quae ante-

cedunt, quam e subsequentibus colligas; fugiebant enim Argonautae persequentes Colchos et navigationem accelerabant, quam maxime poterant; sic

v. 1040:

ὅπ' εἰρεσίῃσι θοῇσιν
πλέον ἐπειγόμενοι ποταμὸν τόμον

v. 1058:

καὶ τοῦ ἑν' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμαρ.

v. 1062:

καὶ ῥα πανημερίῃσι πονέμενοι εἰρεσίῃσιν

v. 1068:

αὐτὰρ ἐπειγόμενοι δὴν ἀμέγατον ἔθηκαν

v. 1075:

ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἡματα μὲν χθίζοντες.

deinde prorsus simili sententia v. 1092:

ἀλλ' ὅτε δὴ μογέροισιν ἐδαμνάμεθ' εἰρεσίῃσιν
χεῖρες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον

Corruptio autem inde originem habere videtur, quod librarius aliquis quid *δισσαῖς* sibi velit non intelligens, substantivum nomen desiderari putabat; saepe tamen omitti talia quae facile intelliguntur, satis constat; cf. Od. ζ, 356, α, 264, λ, 594, ubi est *ἀμφοτέρωσιν* omisso *χερσίν*. Il. α, 539, δ, 256, ζ, 431, χ, 497, v. Thiersch. gr. §. 313, 6.

Idem fortasse accidit in v. 373:

Τίφν; δ' ἀμπαύσας δισσῆς οἰήϊα χειρός.

Quam locutionem cum duram esse censeret Schneiderus, Hermannus mutavit in *δολιχῆς οἰήϊα νηὸς*. hoc quidem recte, cum *οἰήϊα* sic nude positum apud epicis vix unquam inveniatur; pro *δισσῆς* autem potius *δισσαῖς*, olim fortasse, ut solebant, *δισσῆς* scriptum, legendum puto; quod cum sine nomine non intelligeretur, mutatum est in *δισσῆς οἰήϊα χειρὸς*, unde inusitatum hunc genitivi usum facile explices. Addidit autem poeta substantivum in versu 1091; ubi de nave:

ἥ δ' ἔθορεν δισσῆσι βιαζομένη παλάμῃσιν.

— 104: καὶ ὅα μ' ἀλητείας τε καὶ ἔξ οἴστρου ἐσάωσεν
μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ὅ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄλλον.

Pro inepto ἄλλον Hermannus dedit ἄμὸν, quod cum sententiam efficiat minus aptam, tum propter ἡμετέρη praecedens non placet.

Consuetudini et consilio poetae accomodatius scribes :

μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ὅ' εἰς δόμον ἤγαγεν ἄγνόν.

Cf. Aesch. 7 ad Th. 284: ἀγνοῖς δόμοις.

v. 728:

ἂν δ' ἄρα τοῖς γε

πυμβους γεναμενοι πολὺν ἐπενισσομεθ' ἄλμην.

Pro τοῖς γε scribendum esse τοῖσιν apparet e Lehrsii observatione Quaest. epic. p. 267, dativum plur. in exitu versus nunquam particulam γε admittere.

Index locorum,

qui in hac dissertatione explicantur aut emendantur.

Orph. Arg. v. 10 . . . pag. 31	Orph. Arg. v. 404 . . . pag. 34
13 32	411 24
21 34	436 47
24 34	446 45
43 35	467 45
51 35	476 23
56 23	509 23
63 20	571 46
68 20	583 46
88 36	605 47
92 36	629 48
104 60	630 50
124 37	672 51
144 38	680 23
177 38	688 19
185 22	693 24
218 44	695 20
224 43	728 60
227 23	740 51
235 43	787 25
250 44	810 51
260 19	818 52
287 23	824 53
305 22	832 53
326 41	869 25
353 59	889 53
373 44	920 54

Orph. Arg. v. 940 . . .	pag. 54	Orph. Arg. v. 1129 . . .	pag. 27
979	56	1132	58
984	57	1138	16
999	57	1145	27
1017	26	1166	21
1035	57	1265	21
1050	58	1303	9
1058	58	1313	28
1068	13	Hom. Il. π, 734	29
1069	14	β, 660	30
1070	15	λ, 339	30
1113	10	ζ, 289	31
1114	12	ε, 338	31
1115	13	Od. ι, 360	30
1122	7	Soph. Antig. 570 B.	11
114		13	
136		14	
146		15	
167		16	
176		17	
196		18	
211		19	
233		20	
250		21	
269		22	
283		23	
300		24	
317		25	
333		26	
350		27	
369		28	
383		29	
400		30	
417		31	
433		32	
450		33	
469		34	
483		35	
500		36	
517		37	
533		38	
550		39	
569		40	
583		41	
600		42	
617		43	
633		44	
650		45	
669		46	
683		47	
700		48	
717		49	
733		50	
750		51	
769		52	
783		53	
800		54	
817		55	
833		56	
850		57	
869		58	
883		59	
900		60	
917		61	
933		62	
950		63	
969		64	
983		65	
1000		66	
1017		67	
1033		68	
1050		69	
1069		70	
1083		71	
1100		72	
1117		73	
1133		74	
1150		75	
1169		76	
1183		77	
1200		78	
1217		79	
1233		80	
1250		81	
1269		82	
1283		83	
1300		84	
1317		85	
1333		86	
1350		87	
1369		88	
1383		89	
1400		90	
1417		91	
1433		92	
1450		93	
1469		94	
1483		95	
1500		96	
1517		97	
1533		98	
1550		99	
1569		100	
1583			
1600			
1617			
1633			
1650			
1669			
1683			
1700			
1717			
1733			
1750			
1769			
1783			
1800			
1817			
1833			
1850			
1869			
1883			
1900			
1917			
1933			
1950			
1969			
1983			
2000			

Zettler

Wiel, Guil.

Observationes in Orphei Argonautica

Bonnae 1853

A.gr.a. 1771

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10233770-1